

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932—
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνην δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΓΡΑΦΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.— Τόμος 41ος

Ἀθήναι, 30 Δεκεμβρίου 1933

Ἔτος 56ον.— Ἀριθ. 5

ΚΑΛΕ, ΑΗ ΒΑΣΙΛΗ...

— Καλὲ Ἀη Βασίλη, τῆς γιαγιάς
τὰ λόγια ἂν εἶν' ἀλήθεια,
τὴν ὥρα ποὺ ὁ Λυτρωτὴς
τοῦ κόσμου γεννηθῇ,
Μέσ' στὰ βαθιὰ μεσάνυχτα,
σὺ ἔχεις τὴ συνήθεια
Νὰ κατεβαίνης στὸ παιδί
πῶχει προσευχηθεῖ.

Κι' ἐκεῖνο μέσα στὰ λευκά,
ζεστά σκεπάσματά του,
Κοιμᾶται τὴν ἡμέρα αὐτὴ
γεμάτο ἀπαντοχί,
Κι' ὅ,τι παιγνίδι ἀπὸ βραδὺς
χαρῇ στὰ ὄνειρά του,
κάτου ἀπ' τὸ τζάκι θὰ τὸ βρῇ
ξυπνώντας τὴν αὐγή.

Στὰ παπουτσάκια του κρυφὰ
τὸ χέρι σου πιθώνει
Σύμφωνα μὲ τὸ γένος του
τὸ δῶρο ποὺ ποθεῖ:
Γιὰ τὸ κορίτσι μιὰ μικρὴ
κουκλίτσα ἀπὸ χαρτόνι,
Γιὰ τὸ ἀγόρι τρίκυκλο,
τρομπέττα ἢ σπαθί.

Καλὲ Ἀη-Βασίλη, μάταια
σὲ καρτεροῦμε ἀκόμη.
Τί ὠφελεῖ κι' ἂν ἔχουμε
πολὺ προσευχηθῇ;
Μένεις κουφὸς κι' ἀδιάφορος
στὸ παιδικὸ μὲς στοῖμα,
Ποὺ προσκαλεῖ τὴ χάρι σου
νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ

— Ἀλίμονο, μικροῦλια μου!
Κάμποσα χρόνια τώρα
Τοῦ χάκου πάντα προσπαθῶ
σὲ σὰς νὰ κατεβῶ.
Ποῦν' τὰ πλατεῖα φουγάρα σας,
ἀπ' ὅπου μὲ τὰ δῶρα
Περνοῦσα τὰ μεσάνυχτα
νὰ σὰς τὰ φέρω ἐγώ;

Τόσο φαρδιά ἦταν ἄλλοτε
τὰ τζάκια σας φτιασμένα,
Ὅστε μποροῦσα εὐκολὰ
'πὸ μέσα νὰ περνῶ
Μ' ἀπ' τὰ στενά καλὸ ριφὲρ,
τὰ περιορισμένα,
Πῶχετε βάλει σήμερα,
ἄχ, πῶς μπορῶ νὰ μπῶ;).

(Eugène Brissaud)

ΤΟΥΛΑ ΠΑΠΑΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

© ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΟ 1934 ©

ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Ὁ Κωστάκης παραστέκει τὴ γιαγιά, ποὺ ἀνοίγει τὸ γάλο γιὰ νὰ τὸν κἀνῃ
γεμιστό. Τὸν βλέπετε πῶς χαμογελᾷ; Συλλογιέται τὸ αὐριανὸ τραπέζι...

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΦΙΔΑΚΙ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μια φορά κι 'έναν καιρό ήταν μια γυναίκα χήρα.

Αυτή από τότε που πέθανε ο άντρας της είχε για μόνη παρηγοριά σέ τουτον έδω τον ψεύτικο κόσμο, τὸ μοναχοπαίδι της που ήταν έπτά χρονών.

Γιὰ νὰ ζήση τὸν ἑαυτὸ της καὶ τὸ ὄρφανό της, ἀφοῦ δὲν εἶχε τίποτα ἄλλο ἀπὸ ἓνα κουτσοκάλυδο, ἄρχισε νὰ ξενοδουλεύη στὰ σπίτια, κι' ἄμα δὲν εὐρίσκε ἐκεῖ δουλειὰ πῆγαινε στὸ λόγγο γιὰ ξύλα, ἢ στὰ χωράφια γιὰ χόρτα καὶ τὰ πουλοῦσε στὴν ἀγορά.

Μὲ τέτοιες δουλειές ἡ χήρα ἐβγαζε τὸ καθημερινό της καί, ψηλά-χαμηλά περνοῦσε μαζί μὲ τὸ παιδί της ποὺ προόδευε στὰ γράμματα, μιὰ ζωὴ φτωχικὴ μὰ ὅχι καὶ στερημένη.

Σὰν τύχαινε νὰ μὴν ἔχῃ τὸ παιδί της σχολεῖο, τῷ παίρνε μαζί της στὸ δάσος γιὰ νὰ μὴ τὸ ἀφήνῃ μοναχὸ στὸ καλύβι της, καὶ ν' ἀλλάξῃ τὸν ἀέρα του, κι' ὅταν ἐκεῖνο ἐμεγάλωσε κι' ἔγινε δέκα τριῶν χρονῶν, ἔκοβε καὶ μάζευε κλαριά κι' ἔτσι τὴ βοηθοῦσε.

Μὰ κάποια φορά, τὸ παιδί ἐκεῖ ποὺ μάζευε, εἶδε μέσα σὲ κάτι χαμόκλα δὲ ἓνα ὀλόχρυσο φιδάκι ποὺ τὰ μάτια του ἔλαμπαν σὰν φωτιές.

— Καλὲ παιδί, τοῦ εἶπε τότε ἐκεῖνο, μὴ μὲ σκοτώσῃς, νὰ σὲ χαρῇ ἡ μαννούλα ποὺ σ' ἔχει. Βγῆκα χθὲς γιὰ περίπατο στὸ δάσος καὶ καθὼς μὲ εἶδαν ἔτσι χρυσὸ κάτι ξυλοκόποι. βάλθηκαν νὰ μὲ πιάσουν γιὰ νὰ μὲ πουλήσουν γιὰ χρυσάφι. τοὺς ξέφυγα ὅμως καὶ κρύφθηκα ἐδῶ μέσα.

Σὺ ποὺ φαίνεσαι τόσο καλὸ, ἂν θέλῃς βοηθήσέ με νὰ βρῶ τὸ σπίτι μας καὶ νὰ πάω ζωντανὸ στὴ μάννα μου γιὰτὶ θὰ ἔχει τρελλαθῇ ἀπ' τὸν καϊμό της ποὺ μ' ἔχασε.

— Μὴ φοβάσαι καὶ θὰ σὲ βοηθήσω σὲ ὅ,τι θέλεις, τοῦ λέει πρόθυμα τὸ παιδί, πάμε ὅμως ἐδῶ κοντὰ νὰ τὸ πῶ κι' ἐγὼ στὴ μάννα μου, γιὰ νὰ μὴ γυρεῖ, καὶ ξεκινᾶμε ἀμέσως γιὰ τὸ σπίτι σου.

Ἡ χήρα σὰν εἶδε τὸ παιδί της μὲ τὸ χρυσὸ φιδάκι κι' ἄκουσε τί τοῦ εἶχε υποσχεθεῖ, τοῦ εἶπε γεμάτη χαρά.

— Ἀκοῦς νὰ πᾶς; Νὰ πᾶς καὶ νὰ καλοπᾶς, μὲ τὴν εὐχή μου, «Κάνε καλὸ καὶ ρίξτο στὸ γιὰλό» Πηγαίνετε καὶ στὸ γυρισμὸ πέρασε κι' ἀπ' ἐδῶ ποὺ θὰ σὲ περιμένω, μὰ ἂν τυχόν κι' ἀργήσῃς καὶ δὲν μὲ βρῇς ἔλα στὸ σπίτι, τὸν δρόμο τὸν ξέρεις.

Ἀμέσως τὸ παιδί μὲ τὸ φιδάκι

προχώρησαν μέσα στὸ δάσος καὶ καθὼς πῆγαιναν προφυλακτικά, εἶδαν δυὸ ξυλοκόπους ποὺ ἔφαχναν προσεχτικά στὰ χαμόκλαδα καὶ στοὺς κορμούς τῶν δένδρων.

Τότε τὸ φιδάκι εἶπε φοβισμένο καὶ τρεμάμενο στὸ παιδί:

— Κρύψε με ὥπως μπορεῖς, γιὰτὶ αὐτοὶ εἶναι ποὺ μὲ κυνηγᾶνε νὰ μὲ πιάσουν.

— Μὴ φοβάσαι διόλου τοῦ ἀπάντησε τὸ παιδί. Τὸ ἔκρυψε μέσα στὸν κόρφο του, κι' ἄρχισε νὰ περπατᾷ ἄφοβα κι' ἀδιάφορα μέσα σ' ἓνα μονοπάτι γιὰ νὰ προσπεράσῃ καὶ νὰ ξεφύγῃ ἔτσι ἀπὸ τοὺς ξυλοκόπους.

Ἐκεῖνοι ὅμως τὸ μάτιασαν καὶ τὸ γνώρισαν, γιὰτὶ τὸ εἶχαν ἰδεῖ πολλές φορές ποὺ βοηθοῦσε τὴ μάννα του, κι' ἔτρεξαν κοντὰ του καὶ τὸ ρώτησαν μήπως εἶχε εἶδε ἓνα φιδάκι ἔτσι, κι' ἔτσι, καὶ τοῦ τὸ περιγράψανε.

— Ὅχι, τοὺς ἀπάντησε θαρρετὰ τὸ παιδί.

Στὰ λόγια του αὐτὰ οἱ ξυλοκόποι κοιτάζοντας ὃ ἓνας τὸν ἄλλον εἶπαν:

— Περίεργο πρᾶγμα, ἔχουμε ἀπὸ χθὲς ποὺ φάχνουμε σπιθαμὴ σὲ σπιθαμὴ τὸ δάσος καὶ γιὰ νὰ μὴ μποροῦμε νὰ τὸ βροῦμε θὰ πῇ πῶς ἡ γῆς ἀνοιξε καὶ τὸ κατέπιε. Ἄν ἀπὸ κεῖ ποὺ πηγαίνεις σὺ, καλὸ παιδί, τὸ ξετρυπώσεις πούθενά, φώναξε μας καὶ θὰ βγῇ ὁ κόπος σου.

— Καλὰ, θάχω τὸ νοῦ μου, τοὺς ἀπάντησε ἐκεῖνο καὶ τοὺς ἀποχαιρέτησε.

Σὰν περπάτησε καὶ μάκρυνε κάμποσο ἀπὸ τοὺς ξυλοκόπους, ἔβγαλε τὸ φιδάκι ἀπὸ τὸν κόρφο του, γιὰ νὰ τοῦ δείχνῃ τὸ δρόμο ποὺ θὰ πῆγαιναν, καὶ ὅστερα ἀπὸ λίγο εἶδαν ἀπὸ μακριὰ ἓνα ὠραῖο σπίτι, καὶ τότε τὸ ἔδειξε τὸ φιδάκι στὸ παιδί καὶ τοῦ εἶπε:

— Νὰ τὸ σπίτι μας; Τρέξε! Τώρα ἡ μάννα μου ποὺ θὰ μὲ ἰδεῖ καὶ θὰ μάθῃ πῶς μοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ, θὰ θελήσῃ ἀπὸ τὴ χαρὰ της νὰ σοὺ χαρίσῃ ἓνα πουγγὶ γεμάτο φλωριά, αὐτὸ ὅμως νὰ μὴ τὸ δεχθῇς παρὰ νὰ τῆς πῇς δὲ σου δώσῃ τὸ μικρὸ σκαμνάκι ποὺ εἶνε στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ καὶ νὰ ἐπιμένῃς πῶς ἐκεῖνο μόνο θέλεις γιὰ χάρισμα. Ἄν τὴν καταφέρῃς καὶ σοὺ τὸ δώσῃ, θὰ κάνῃς σ' αὐτὴν καὶ σὲ μένα μεγάλο καλὸ, ποὺ θὰ τὸ μάθῃς ἀργότερα, γιὰτὶ ἂν στὸ πῶ ἀπὸ τώρα θὰ τὸ ἐμποδίσω νὰ γίνῃ.

Ὡς ποὺ νὰ τοῦ πῇ αὐτὰ ἔφτασαν κίβλας στὸ σπίτι ποὺ εἶχαν ἀντικρύσει ἀπὸ μακριὰ, καὶ ἄκουσαν νὰ βγαίνουν ἀπ' ἐκεῖ μέσα, φωνὲς γυναικῆς ποὺ δερνότανε σὰν νὰ ἔκλαι-

γε πεθαμένο καὶ ξεφώνιζε γοερά: Ἄχ, ἀκριβὸς μου παιδάκι, ποὺ χάθη-κες πιά γιὰ μένα καὶ δὲν μπόρεσα νὰ σὲ βρῶ ὅσο καὶ ἂν ἔψαξα καὶ ἐχάλασα τὸν κόσμο γι' αὐτό, ἄχ! τί θὰ γίνω ἢ παντέρημη.

Μὰ οἱ φωνὲς καὶ τὰ κλάμματα σताμάτησαν μὲ μιὰς, σὰν μπῆκαν στὸ σπίτι τὸ παιδί μὲ τὸ φιδάκι.

Ἡ μάννα του καθὼς τὸ εἶδε, ξεφώνησε ἀπὸ χαρὰ, τὸ πῆρε στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸ φίλουσε σὰν τρελλή. Ὑστερα ρωτώντας το ποὺ ἦταν καὶ γιὰτὶ ἄργησε νὰ γυρίσῃ, ἔμαθε τὸ τί συνέβη καὶ ποῖς τὸ δδήγησε κοντὰ της καὶ τότε δὲν ἤξερε μὲ τί τρόπο νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ παιδί, ποὺ τῆς ἔκανε τέτοιο μεγάλο καλὸ.

Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ τὸ παιδί κοιτάζε σαστισμένο τὰ πράγματα τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ ἦταν ὅλα ἀπὸ χρυσάφι, ἀσήμι, σιντέφι καὶ κρύσταλλο, καὶ τὸ μόνο ποὺ δὲν εἶχε θεοὶ του ἐκεῖ μέσα ἦταν ἓνα σκαμνάκι ἀπὸ παλιό-ξυλο βαλμένο στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ.

Ἡ μητέρα τοῦ φιδιοῦ ἔστρωσε ἀμέσως τραπέζι, κι' ἔβαλε πάνω σ' αὐτὸ πολλὰ καὶ διαλεχτὰ φαγιά, ἀκόμη καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα ποὺ λείει ὁ λόγος, καὶ προσκάλεσε τὸ παιδί καὶ τὸ φιδάκι νὰ κάτσουν νὰ φᾶνε κι' ἐκεῖνα ρίχτηκαν στὰ φαγιά σὰν λιμασμένα ἀπὸ τὴν πείνα ποὺ εἶχαν.

Ἄμα ἀποφάγανε, τὸ παιδί σηκώθηκε νὰ φύγῃ νὰ γυρίσῃ στὴ μάννα του· τότε ἡ μητέρα τοῦ φιδιοῦ τοῦ γέμισε ἓνα πουγγὶ φλωριά καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε, μὰ τὸ παιδί δὲν τὰ δέχτηκε, κι' ἀφοῦ ἐκεῖνη ἐπέμενε νὰ τὸ πάρῃ τῆς εἶπε πῶς ἂν ἤθελε νὰ τοῦ κάνῃ δῶρο, νὰ τοῦ ἔδινε τὸ σκαμνάκι ποὺ ἦταν στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ.

— Αὐτὸ ποὺ ἐζήτησες ἄστο, εἶναι ἓνα παλιόσκαμνο ποὺ δὲν ἀξίζει τίποτα, μὲ τὰ φλωριά ποὺ σοὺ δίνω θὰ πάρῃς ὅ,τι θέλεις, κι' ἂν σ' ἀρέσει καὶ σκαμνάκι μπορεῖς νὰ τὸ φτιάσῃς ἀπὸ χρυσόξυλο, ἀποκρίθηκε ἡ μητέρα τοῦ φιδιοῦ.

— Ἐγὼ, εἶπε ἐπίμονα τὸ παιδί, μόνο τὸ σκαμνάκι σοὺ γυρεύω, ἂν δὲν θέλεις νὰ μοῦ τὸ δώσῃς δὲν πειράζει· οὔτε θέλω τίποτ' ἄλλο, καλὰ μὲ περιποιήθηκες ποὺ μοῦ ἔβαλες κι' ἔφαγα φαγητὰ ποὺ δὲν τὰ εἶχα ἰδεῖ οὔτε στὸν ὕπνο μου. Γεῖά σας, φεύγω νὰ πάω στὴ μάννα μου ποὺ θὰ μὲ περιμένῃ μὲ λαχτάρ.

— Ὅχι, εἶπε τότε ἡ μητέρα τοῦ φιδιοῦ δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ φύγῃς χωρὶς νὰ πάρῃς καὶ τὸ πουγγί.

Μὰ τὸ παιδί τῆς ξαναεἶπε ἡ τὸ σκαμνὶ ἢ τίποτα, κι' ἔκανε νὰ φύγῃ. Ἐδῶ πετάχτηκε τὸ φιδάκι καὶ φώ-

ΤΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡΟΤΟΥ

[ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε'. — Ὁ Πιερότος ἀμαξάς.

Ἐπιτέλους ὁ Πιερότος κατὰ βρῆκε. «Θὰ γίνω ἀμαξάς, εἶπε· εἶναι πολὺ καλὸ ἐπάγγελμα καὶ θὰ πλουτήσω σὲ λίγον καιρό. Τύχη μόνο νάχω».

Ὁ γείτονάς του ὁ ἀπόστρατος τοῦ δάνεισε λίγα χρήματα, καὶ μ' αὐτὰ νοίκιασε ἓνα ὠραῖο ἀμαξί μὲ δυὸ ἄλογα—ταυτοκίνητα δὲν εἶχαν βγεῖ ἀκόμα—ἔκαμε μιὰ ὠραία στολὴ ἀμαξᾶ, καὶ βγῆκε στὴν πιάτσα γι' ἀγώγια. Γιὰ καλὴ ἀρχή, πῆγε καὶ στάθηκε ἀπέξω ἀπ' τὸ Δημοτικὸ Θέατρο. Ἡ ἀπογευματινὴ παράσταση πλησίαζε νὰ τελειώσῃ. Κι' ἄξαφνα ἔπιασε μιὰ βροχή—μὰ τί βροχή, κατακλυσμός!

«Ἐκαμα τὴν τύχη μου! συλλογίστηκε μὲ χαρὰ ὁ Πιερότος. Ποιὸς μπορεῖ τώρα νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ θέατρο πεζός; Κι' ὅσα θὰ γυρέψω, θὰ μοῦ τὰ δώσουν...»

Ἡ παράσταση τελείωσε, οἱ θεατὲς ἄρχισαν νὰ βγαίνουν. — Ἀμαξά! εἰς! ἐλεύθερος; ρωτοῦσαν τὸν Πιερότο. — Ὅχι, ἔχω ἀγῶ! ἀπαντοῦσε ὁ πονηρός, γιὰ νὰ μείνῃ τελευταῖος.

Πραγματικῶς, ὅλα τὰμάξια ποὺ ἦταν ἀπέξω ἀπ' τὸ θέατρο, πῆραν ἐπι-

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

ΖΩΓΡΑΦΟΣ μου ἔχασε νὰ κάμῃ εἰκόνα γι' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο τοῦ Πιερότου. Λοιπὸν θὰ τὴν κάμετε σεῖς. Θὰ μοῦ ζωγραφίσετε δηλαδὴ τὸν Πιερότο ἀμαξά, πάνω στ' ὠραῖο του ἀμαξί, ἀπέξω ἀπὸ τὸ Θέατρο, μὲ τὴ βροχή, τὴ στιγμή ποὺ παζαρεύει τὸ ἀγῶ μὲ τὸν πλούσιο κύριο. Ἡ εἰκόνα πρέπει νὰ εἶναι, κατὰ τὸ δυνατό, τοῦ ἰδιοῦ ρυθμοῦ καὶ τοῦ ἰδιοῦ μεγέθους μὲ τὶς προηγούμενες τοῦ Πιερότου. Νὰ τὴν κάμετε μὲ σέπια ἢ σινικὸ μελάνι σὲ καλὸ ἄσπρο χαρτί, κι' ἀπὸ πῶς νὰ γράψετε τ' ὄνομά σας, τὸ ψευδώνυμό σας καὶ τὴν ἡλικία σας. Γιατὶ οἱ διαγωνιζόμενοι θὰ διαιεθεοῦν σὲ δύο τάξεις: τὴ Μεγάλῃ, ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω, καὶ τὴ Μικρῇ, ἀπὸ 14 καὶ κάτω. Θὰ βραβεύσω καὶ θὰ δημοσιεύσω τὶς καλύτερες εἰκόνας. (Ἴδε καὶ Ὁδηγοῦ Κεφ. Ε' περὶ βραβείων).

Προθεσμία ὡς τὶς 15 Φεβρουαρίου. Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

βάτες κι' ἔφυγαν. Μόνο τὸ ἀμαξί τοῦ Πιερότου ἔμεινε. Κι' ἡ βροχὴ ἔξακολουθοῦσε ραγδαία.

Νά, ἀπὸ τὸ θέατρο βγαίνουν τώρα κι' οἱ τελευταῖοι θεατὲς. Εἶναι ἓνας γνωστὸς κύριος, πολὺ πλούσιος, μὲ τὴν κυρία του καὶ τὴν κόρη του.

— Ἄ, ὑπάρχει ἀκόμα ἓν ἀμαξί, λέει· ἐλάτε νὰ τὸ πιάσουμε. Καὶ πλησιάζοντας τὸν Πιερότο, ρωτᾷ:

— Ἀμαξά, εἰς! ἐλεύθερος;
— Μάλιστα, κύριε! Ὅριστε!

— Πόσο θέλεις νὰ μᾶς πᾶς στὸ σπίτι μας, ἐδῶ παρα-πάνω, στὴν πλατεῖα;

«Ἐκαμα τὴν τύχη μου!» συλλογίζεται ὁ Πιερότος. Κι' ἀπαντᾷ δυνατὰ καὶ καθαρά:

— Τρεῖς χιλιάδες δραχμὲς!
— Τί λές; κάνει ὁ κύριος· τρελλάθηκες; ἀπὸ δῶ ὡς τὴν πλατεῖα, τρεῖς χιλιάδες δραχμὲς;

— Ἀνατέβata, κύριε! Ἐσεῖς εἴσατε ἑκατομμυριοῦχος· τί εἶναι γιὰ σᾶς τρεῖς χιλιάδες; Ἡ μήπως προτιμᾶτε νὰ βραχίτε;

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶπε ὁ κύριος, προτιμῶ νὰ βραχοῦμε. Ἡ ζημιὰ

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΠΑΝΑΓ. ΣΕΦΕΡΛΗΣ

που θα πάθουν τα ρούχα μας, θά'ναι πολύ μικρότερη από τρεις χιλιάδες. Έλα, Εὐλαλία! Έλα 'Ανθή! πᾶμε!

Καί ξεκίνησαν για τὸ σπίτι τους πεζοί.

Ὁ Πιερότος ἔμεινε στὰ κρῦα τοῦ λουτροῦ. «Ὁ δυστυχία μου! συλλογίστηκε» οὔτε για ἁμαξιάς δὲν κάνω. Ἄλλο, ἄλλο ἐπαγγελμα πρέπει νὰ βρῶ».

(Στὸ ἐρχόμενο τὸ τέλος)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΜΠΕΡΤΡΑΝΔΗ ΚΑΙ Τ' ΑΗΔΟΝΙ

Στὰ 1094, σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ δά-
σους τοῦ Μποντύ, ποὺ οἱ βαλανιδιές
τοῦ ἔφταναν ὡς τὰ τεῖχη τῆς πολι-
τείας, ζοῦσε μιὰ μικρούλα, ποὺ μό-
λις εἶχε πατήσει στὰ δεκατρία. Τὴν
ἔλεγαν Μπερτράνδη, ἦταν ὀρφανή,
πολύ θρήσκα καὶ κέρδιζε τὸ ψωμί
τῆς μαζεύοντας στὸ δάσος βότανα,
ποὺ τὰ πουλοῦσε στοὺς καλόγερους
τῆς Μονῆς τοῦ Ἀγίου Διονυσίου.

Κεῖνο τὸν καιρὸ, οἱ ληστὲς κι' οἱ
κλέφτες ἦταν ἀμέτρητοι στὰ μέρη
αὐτά. Δὲν περνοῦσε μέρα, ποὺ νὰ
μὴ γίνη καὶ μιὰ καινούργια ληστεία.
Οἱ κάτοικοι τῆς υπαίθρου εἶχαν
ἀπογομνωθῇ ἀπὸ τ' ἀγαθὰ τους, οἱ
πύργοι εἶχαν λεηλατηθεῖ, οἱ ἄρχον-
τες εἶχαν κομματιαστῇ...

Ὅταν δὲν ἔμεινε τίποτα στὴ θέση
τοῦ, οἱ ληστὲς πέσανε ἀπάνω στὰ
σπίτια τῆς πολιτείας. Ἐπειτα, ρίχτη-
καν στὶς καλύβες τῶν ἀγροτῶν.

Τὸ σπίτι τῆς Μπερτράνδης ἦταν
ἓνα ἀπ' τὰ πρῶτα ποὺ ἔβαλαν στὸ
μάτι. Ἦξεραν, ὅτι θάβρισκαν τὸ παι-
δί ἀνυπεράσπιστο, κι' ἔτσι τὸ πλιά-
τσικο τῆς καλυδούλας τῆς ἀποφασί-
στηκε γιὰ τὴν πρώτη Αὐγούστου.

Ἐκεῖνο τὸ πρωὶ ὅμως, ἡ Μπερ-
τράνδη ξύπνησε μὲ τὰ χαράματα.
Καὶ σκέφτηκε, πὼς θά'ταν καλύτε-
ρα, τώρα μὲ τὴν πρωϊνὴ δροσιά, νὰ
κινήσῃ γιὰ τὸ δάσος.

Ἀμὰ ἔφτασε στὸ τρίστορο τῶν
Τριῶν Βασιλιάδων, στρώθηκε στὴ
δουλειά της μὲ ὀρεξη. Ἔτσι, ὅσο
ἀπὸ λίγο, τὸ καλάθι τῆς ἦταν ὡς
ἀπάνω γεμάτο, τίγκα, ποὺ λένε. Καὶ
καθὼς ἐγύριζε καὶ σκεφτόταν πόσα
καλὰ θὰ κουβαλοῦσε μὲ τὰ λεφτὰ
ποὺ θά'παίρνε στὸ σπίτι τῆς, ἓνα
πουλάκι, σκαλωμένο στὴν κορφή
ἐνὸς θάμνου, ἄρχισε νὰ κελαϊδᾷ.
Ποτὲ δὲν ἔτυχε ν' ἀκούσῃ ἡ μικρού-
λα παρόμοιαν ἁρμονία. Γι' αὐτὸ ἐγο-
νάτισε, σὰ νὰ τᾶχε χαμένα, σταύρω-
σε τὰ χέρια κι' εὐχαρίστησε, μὲ δλῆ
τῆς τὴν ψυχὴ. Ἐκεῖνον, ποὺ ἔπλασε
ἐλα αὐτὰ τὰ θαυμάσια, ποὺ βλέπου-
με γύρω μας.

— Θά'θελα νὰ τ' ἀκούω ὡς τὴν
ἡμέρα ποὺ θὰ πεθάνω, εἶπε. Ἐχει
μιὰ φωνὴ ἀγγελική...

... Καὶ οἱ ὥρες περνοῦσαν. Ἡ
Μπερτράνδη, ἐνθουσιασμένη, ἄκουε

πάντα. Ἐξεχάστηκε ὁλωσδιόλου, ὁ
καιρὸς ἔπερνοῦσε. Μὰ δὲν τὴν ἔμελ-
λε, οὔτε ποὺ δὲν εἶχε τελειώσει τὴ
δουλειά της, οὔτε ποὺ ἡ καλύβη τῆς
ἔμεινε ἀφύλαχτη.

Ἡ μέρα προχωροῦσε, πλάκωσε ἡ
νύχτα. Βυθισμένη στὸ θαυμασμό τῆς,
αἰσθανόταν νὰ τὴν πιάνῃ γλυκεῖα
νάρκη... Ἐγείρε κι' ἐσφάλισε τὰ
μάτια.

Ἦτανε μέρα πιά, ὅταν ἐξόπνησε.
Σκαλωμένο στὸ κλαράκι τοῦ, τὸ που-
λί κελαϊδοῦσε ἀκόμα. «ὦ!», ἐφώ-
ναξε ἡ μικρὴ καθὼς ἀνακλαδιζόταν,
«τί ἔπαθα! Πέρασα ἐδῶ δλῆ μου τὴ
νυχτιά! Ὁ πάτερ-Μαθιδὸς θὰ μὲ πε-
ριμένει... καὶ θὰ μὲ μαλώσῃ...
Πρέπει νὰ τρέξω σὺν ἀστραπή. Ἐξ
αἰτίας αὐτοῦ τοῦ ἀηδονιοῦ τὰ παθαίνω
ἐλ' αὐτά! Οὐρ...»

Σηκώθηκε ὡστόσο, πήρε τὸ κα-
λάθι τῆς καὶ κίνησε γιὰ τὴν ἀκρο-
δοσιά. Τὰ πόδια τῆς ἦταν πιασμένα,
Προχωροῦσε μὲ κόπο.

— Ὅλο μου τὸ κορμί εἶναι μου-
διασμένο, μουρμούρισε. Πεινώ... ἡ
ἀνάσα μου εἶναι πιασμένη... Μπά,
μπά! Πρέπει νὰ πάω νὰ πέσω...
δὲν εἶμαι καθόλου καλὰ.

Τάχυνε τὸ βῆμα τῆς, καὶ βγήκε
ἀπ' τὸ σύδεντρο. Ἐνα ἀναπάντεχο
θέαμα ὅμως τὴν περίμενε στὸ δρόμο.
Ὅλα εἶχαν ἀλλάξῃ ἀπ' τὴν περα-
σμένη μέρα. Διπλὴ σειρὰ ἀπὸ λαμ-
προστόλιστα μέγαρα ὑψωνόταν ἀπ'
τὰ πλάγια τοῦ δρόμου. Πολυάσχολοι
ἄνθρωποι ἔτρεχαν στὸν κάμπο. Τὰ
ρούχα τους προξενούσαν τὸ θαυ-
μασμό...

— Ποῦ βρίσκομαι; ρώτησε τὸ
παιδί μιὰ φλύαρη γυναῖκα, ποὺ στε-
κόταν στὸ κατώφλι μιᾶς ξωπόρτας.
Τί συμβαίνει καὶ τὰ βλέπω ἐλα ἔτσι
ἀλλαγμένα ἀπὸ μιὰ μέρα σ' ἄλλη;
Ἐχασα τὸ δρόμο μου! Αὐτὸ εἶναι
τὸ Μποντύ;

— Ἀλλὰ ναί, ὁμορφούλα μου, ἀ-
ποκρίθηκε ἡ γυναῖκα. Ὁ τόπος μας
εἶναι, πάντα τοῦ... θά'ρχεσαι, δὶχως
ἄλλο, ἀπ' ἄλλου! Τὸ λένε καὶ τὰ
ρούχα σου.

— Κι' ἐγὼ πήγα νὰ πῶ τὸ ἴδιο!
Μοῦ φαίνόσαστε ντυμένη πολὺ ἰδιό-
τροπα... Καὶ δὲν εἶναι καρναβάλι
ἀκόμα!

— Μωρὲ αὐθάδεια! Λές τὸ ντύ-
σιμό μου μασκάρημα; Περίμενε λι-
γάκι... καὶ θὰ σὲ μάθω ἐγὼ νὰ μι-
λᾷς καλύτερα...

Ἡ μικρὴ, ποὺ τᾶχε τελειῶς χα-
μένα, τῶρα στὰ πόδια. Ὅσο
ἔσπαζε τὸ κεφάλι τῆς νὰ λύσῃ τὸ
αἰνίγμα, καὶ δὲν κουραζόταν νὰ ρω-
τᾷ ὅποιον τῆς λάχαινε μπροστά.
«Ὅλοι ὅμως τῆς ἀπαντοῦσαν πὼς
λέει παραμύθια κι' οἱ χωρικοὶ τὴν
περιγελοῦσαν, γιὰ τίς κουβέντες ποὺ
τοὺς ἔκανε.

Γεμάτη ἀπορίες, ἡ μικρούλα προ-
χωροῦσε ὁλοένα στὸ δρόμο τῆς. «Ὁ
Θεὸς μὲ τιμωρεῖ γιὰ τὴν ὀκνηρία
μου», ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ τῆς καθὼς
πήγαινε. «Ἦθελε νὰ δοκιμάσῃ τὴν
ὑπομονή μου!»

Μῶλα ταῦτα, ἔφτασε στὸ μονα-
στήρι. Μὰ κι' ἐκεῖνο εἶχε ἀλλάξῃ
ὅψη. Στὴ θέσῃ τοῦ ταπεινοῦ παρεκ-
κλησιοῦ, μιὰ πλούσια Βασιλικὴ ὑψω-
νόταν, ποὺ κυριαρχοῦσε σ' ὁλόκληρο
τὸν κάμπο τριγύρω.

Μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε, ἡ Μπερτράν-
δη χτύπησε τὴν ξωπόρτα τοῦ μονα-
στηριοῦ. Κι' ἀμέσως σχεδὸν φάνηκε
τὸ μοῦτρο ἐνὸς καλόγερου πίσω ἀπὸ
τὸ παραθυράκι τῆς.

— Τί γυρεύεις; ρώτησε.

— Τὸν πάτερ-Μαθιδό! ἀποκρίθη-
κε τὸ κορίτσι. Τοῦ φέρνω τὰ βότα-
νά του.

Ὁ θυρωρὸς ἀνοίξε μὲ ἀπορία τὰ
μάτια ὅσο μποροῦσε περισσότερο:

— Δὲν ἔχουμε κανέναν καλόγερο
μ' αὐτὸ τὸνομα, ἔκανε.

Ἡ Μπερτράνδη τὸν κοίταξε ἀπὸ
κοντὰ, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα:

— Εἶναι ὁ ἀποθηκάριος τοῦ μο-
ναστηριοῦ, τοῦ ἐξήγησε.

Ἐκεῖνος τὴν πήρε γιὰ τρελλή. Καί,
γιὰ νὰ μὴ τὴν ἐρεθίσῃ περισσότερο:

— Δὲ λῶ τὸ ἐναντίο, τῆς εἶπε,
ἀλλὰ δὲν τὸν εἶδα ποτέ.

— Ἐχετε λοιπὸν ἔρθει ἐδῶ τώρα
τελευταῖα;

— Ὅχι δά! Εἶμαι τριάντα χρόνια
ἐδῶνά...

— ὦ! ἐφώναξε ἡ Μπερτράνδη...
Θά'ναι τρελλός!...

Ἐξω φρενῶν ἐπειδὴ τὸν ἔλεγε ἔ-
τσι, ὁ πορτιέρης πήγε νὰ κλείσῃ τὸ
παραθυράκι τοῦ, ὅταν μιὰ συνοδεία
ἀπὸ ἄρχοντες καὶ ἀρχιερεῖς μπήκε
στὸν αὐλόγυρο.

Καθὼς εἶδαν τὴ μικρὴ ἔτσι σα-
στισμένη, ἐσταμάτησαν νὰ μάθουν τί
εἶχε πάθει. Ἐνας εὐγενὴς, ντυμένος
κατάμαυρα, μ' ἓνα καπέλλο μὲ ἄσ-
προ λοφίο στὸ κεφάλι, πλησίασε
κοντὰ τῆς:

— Τί τρέχει, κορίτσι μου; τὴ ρώ-
τησε μὲ καλοσύνη.

— ὦ, Ὑψηλότατε... Φέρνω βό-
τανα γιὰ τὸν ἀποθηκάριο, καὶ μοῦ
λένε πὼς δὲν εἶν' ἐδῶ! Τὸν εἶδα
προχτές... Μοῦ τᾶχε παραγγεῖλει,
ἔρετε, καί...

— Ἀλήθεια; ἔκανε ὁ ἄρχοντας

— Κι' ὕστερα... Δὲν ξέρω πιά...
ὅλ' αὐτὰ ποὺ βλέπω μοῦ φαίνονται
ἀλλόκοτα... Ὅλα εἶναι ἀλλαγμέ-
να... Καὶ σεις ἀκόμα, ἄρχοντά μου,
δὲ μοιάζεσαι καθόλου μὲ τοὺς ἀφέν-
τες ποὺ ἤξερα...

— Τί λείπει; ἔκανε ὁ εὐγενὴς.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς αὐτὴ:

— Ἐξηγήσου, εἶπε, διηγῆσου μας
τὴν ἱστορία σου!

Ἡ Μπερτράνδη δὲν ἐπερίμενε νὰ
τῆς τὸ ποῦν καὶ δεῦτερη φορά. Γύ-
ρω τῆς, εἶχε μαζευτεῖ ἓνα σωρὸ
κόσμος.

Τότε, ἓνας γέρος ζήτησε τὴν ἄ-
δεια νὰ κάνῃ μερικές ἐρωτήσεις στὴ
φτωχούλα.

— Πὼς σὲ λένε; τῆς εἶπε.

— Μπερτράνδη! ἀπὸ τὸ Μποντύ!

— Καταλαβαίνω! Εἰσαι ἡ βοτα-
νομαζώχτρα, ποὺ χάθηκε δῶ καί...

Καί, στρέφοντας πρὸς τοὺς ἄλλους:

— Ὁ προπάππος μου μοῦ διηγῆ-
θηκε αὐτὴ τὴν περιπέτεια, εἶπε. Τὴν
ἄκουσε ἀπὸ τοὺς προγόνους τοῦ. Ἐνα
πρωί, δῶ καὶ πεντακόσια χρόνια,
ἓνα κορίτσι χάθηκε. Ἡ καλυδούλα
τῆς, ποὺ τῆς ἔβαλαν φωτιά κακοῦρ-
γοί, γκρεμίστηκε. Ἐπίστευαν πὼς
τὸ παιδί τὸ εἶχαν πάρει μαζί τους
οἱ πλιατσικολόγοι.

— Αὐτὴ δὲ μπορεῖ νά'μαι γιῶ...
Ἐγὼ ἐφυγα χτές... τὴν αὐγὴ...
Δὲ ζοῦμε στὰ 1094, καὶ ὁ Φίλιππος
δὲν εἶναι βασιλιάς μας;

— Κάθε ἄλλο!, ἀντεῖπε ὁ ἄρχον-
τας μὲ τὸ ἄσπρο λοφίο στὸ καπέλ-
λο. Κοιμόσουνά πεντε αἰῶνες... κι'
ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἐρρίκος ὁ 4ος, ποὺ
βιευθύνει τίς τύχες τῆς Γαλλίας...
Κοιμόσουνά πεντε αἰῶνες ὁλόκλη-
ρους...

— Καλὲ τί λέτε; ἔκανε ἡ Μπερ-
τράνδη. Εἶναι δυνατό ἓνα τέτοιο
πράγμα;

— Γιατί ὄχι; εἶπε τότε ὁ ἡγού-
μενος τοῦ μοναστηριοῦ, παίρνοντας
τὸ λόγο. Ὁ Θεὸς ἤθελε νὰ σὲ σώσῃ
ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ληστῶν. Καί, δι-
χως ἄλλο, ἤθελε νὰ σὲ ἀξιώσῃ γὰ
γιορτάσῃς τὴ βάφτιση τοῦ βασιλιά
μας...

Ἀπὸ τὸν πυλῶνα τοῦ μοναστη-
ριοῦ, ἓνα πουλί ἀκούστηκε κείνη τὴ
στιγμή:

— Τὸ ἀηδονάκι μου!, φώναξε ἡ
μικρούλα. Κι' ἔνωσε τὰ χέρια. Τὸ
πουλί ὅλο καὶ κελαϊδοῦσε ζωηρότε-
ρα. Ἡ Μπερτράνδη, μὲ τὸ στόμα

ἀνοιχτό, τὸ ἀκροαζόταν... Χωρὶς
νὰ τὸ νοιώσῃ, τὰ βλέφαρά τῆς ἐσφά-
λησαν, ἐβγαλε ἓνα στεναγμό... Χα-
μήλωσε τὸ μέτωπο κι' ἀποκοιμήθηκε
τὸν ὕπνο τῶν αἰώνιων...

— Εἶχε τὴν ἐπιθυμία ν' ἀκούῃ
τὸ πουλί ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ πέ-
θαινε, ψιθύρισε ὁ ἡγούμενος καὶ τώρα

ἡ ψυχὴ τῆς πέταξε στὸν οὐρανό!
Οἱ καλόγεροι τὴν ἐπῆραν ἀπὸ κεῖ.
Τὴν ἔθαψαν στὸν κήπο τοῦ μονα-
στηριοῦ, καὶ κάθε μέρα τὸ οὐράνιο
πουλί ἐρχόταν καὶ ξανακελαϊδοῦσε,
κρυμμένο στὸ φύλλωμα μιᾶς τριαντα-
φυλλιάς, τὸ ὑπέροχο τραγούδι τοῦ.

(Ἀπὸ τὸ γαλλικὸ)

Κ. Π. ΛΕΥΚ.

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεται ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὅταν βρέθηκε στὸ δρόμο, ἀνάσα-
νε βαθιά. Ἐβγαλε τὰ γυαλιά του
καὶ τᾶχωσε στὴν τσέπη τοῦ. Ὑστερα
ἔρριξε μιὰ ματιά στὴν τουαλέττα τοῦ.
Οἱ κάλτσες τοῦ εἶχαν λασπωθεῖ ἐ-
λευνὰ ἀπὸ τίς διάφορες πατημασιές
ποὺ εἶχε φάει, κι' ἡ μπλούζα τοῦ
εἶχε μιὰ μεγάλη λαδιά κι' ἦταν χι-
λιοζαρωμένη.

Ὅσο, ὅταν ἔφθασε κοντὰ στὴν
καλύβη τοῦ, ποὺ δρισκόταν κρυμμένη
πίσω ἀπὸ μερικές μπανανιές, ὁ Μὸ
ἔξεχασε ἐλα αὐτὰ τὰ δυσάρεστα καὶ
ἄρχισε νὰ τραγουδῇ μὲ δυνατὴ φω-
νὴ τὸ ἀγαπημένο του τραγούδι!
Ὁ Ντάι Βονόγκ, ποὺ τὸν ἔλεγαν Χάι,
Γέννημα καὶ θρέμμα τῆς γενιάς τοῦ Τοῦ,
Ζοῦσε δλῆ τὴν ὥρα μέσ' στὶς μάχες...
Ἐκανε τὴ γῆ, νὰ τρέμῃ.
Ἐτράνταζε τὸν οὐρανό.

Τὸν ἤχο αὐτὸν τοῦ τραγουδιοῦ ἄ-
κουσε ἡ κυρία Λοῦ καὶ βγήκε στὸ
κατώφλι νὰ ὑποδεχθῇ τὸν ἄνδρα τῆς.
Ἐστάθηκε στὴν πόρτα καὶ τὸν προ-
σκύνῃσε βαθιὰ σὰν θεό.

Δὲν ἦταν καὶ τόσο ὠραία ἡ κυρία
Λοῦ, μὲ τὸ κιτριναρικό πρόσωπό
τῆς, μὲ τὰ μικροσκοπικὰ ματάκια
τῆς καὶ μὲ τὸ μεγάλο τῆς κεφάλι
ποὺ ἦταν ἐξαιρετικὰ δυσανάλογο γιὰ
τὸ μικροκαμωμένο τῆς κορμί.

Ἦταν ὅμως ντυμένη κι' αὐτὴ γιορ-
τινὰ κι' εἶχε δώσει ἰδιαίτερη προσο-
χὴ στὴν τουαλέττα τῆς. Ἐνα ὠραῖο
καστανὸ σαρίκι κρατοῦσε τὰ πυκνὰ
μαῦρα μαλλιά τῆς. Φοροῦσε ἓνα μαῦ-
ρο μεταξωτὸ παντελόνι ποὺ τῆς ἐφθα-
νε ὡς τοὺς ἀστράγαλους, καὶ εἶχε βά-
λει ἓνα σωρὸ μπλοῦζες τῇ μιὰ πάνω
ἀπ' τὴν ἄλλη, σύμφωνα μὲ τὴν ἄ-

«Τὸν προσκύνῃσε βαθιὰ σὰν θεό». (Σελ. 53, στ. γ')

ναμμίτικη μόδα. Οι μπλουζες αυτές ήταν ανοιγμένες στο πλάι για να φαίνονται απ' έξω. Η πρώτη είχε χρώμα θαλασσί, από πάνω από αυτήν ήταν φορεμένη μια κόκκινη, από πάνω πάλι μία πράσινη κι' η τελευταία είχε ένα χτυπητό κίτρινο χρώμα. Η τουαλέτα συμπληρωνόταν από μια ζώνη φαρδιά, δεμένη στο άριστο πλάι. Η κυρία Λου ήταν ακόμη στολισμένη μ' ένα ζευγάρι σκουλαρίκια από κοράλλι, με δυο περιδέ-

σου οι κακοί τρέμουν, οι φθονεροί ζαρώνουν, οι φαντασμένοι κατεβάζουν το κεφάλι, ενώ οι καλοί νοιώθουν χαρά και αγαλλίαση. Μπες μέσα, ω ήλιε της ψυχής μου. Τό ρύζι βράζει στη φωτιά και τα φύλλα μέσα στην τσαγιέρα ξεχύνουν το άρωμά τους. Έλα, αφέντη μου, να γιορτάσουμε.

— Έφερα νουοκμάν, είπε ο Μό. Μου φαίνεται πως είναι καλό. Θα σε αφήσω και σένα να δοκιμάσους.

Τό πλινθόκτιστο σπιτάκι του Μό δεν είχε παρά ένα δωμάτιο δλο-δλο, αρκετά όμως ευρύχωρο, και ένα πατάρι όπου ανέβαινε κανείς με ανεμόκαλα και που τους χρησίμευε για αποθήκη.

Τό μόνο αυτό δωμάτιο που ήταν μαζί τραπέζια, κουζίνα και κρεβατοκάμαρα, είχε για επιπλά ένα χαμηλό καλαμένιο κρεβάτι που οι Άνναμιτες των λαϊκών τάξεων χρησιμοποιούν και για τραπέζι την ώρα του φαγητού, κι' ένα κομμάτι που ή κ. Λου έφύλαγε τα ρούχα του σπιτιού κι' όπου επάνω είχε βαλμένα με τάξη κάμποσα πήλινα τιάσια, μερικά βάζα προωρισμένα αποκλειστικά για τις

κρεβάτι κι' έμεινε εκεί ξαπλωμένος ως την ώρα που ή κυρία Λου έβαλε μπροστά του ένα πελώριο δίσκο φορτωμένον μ' ένα πλήθος μικροσκοπικούς κεσέδες. Τα φαγητά της ήταν πολύ λίγα και πολύ απλά, δικαιολογήθηκε στον άντρα της, και ο αφέντης έπρεπε να την συγχωρήσει.

Πολύ λίγα και απλά; Έδχι και τόσο. Δεκάξη πιατελάκια με διαφορετικά φαγητά είχε παρουσιάσει η άξια νοικοκυρά. Στο ένα είχε μπιρζολάκια από σκόλο, στο άλλο κοτόπουλο κομμένο, στο τρίτο αυγά μαγειρεμένα με τον αναμίτικο τρόπο, φαγητά που έδειχναν όλη τη μαγειρική ικανότητα της κυρίας Λου.

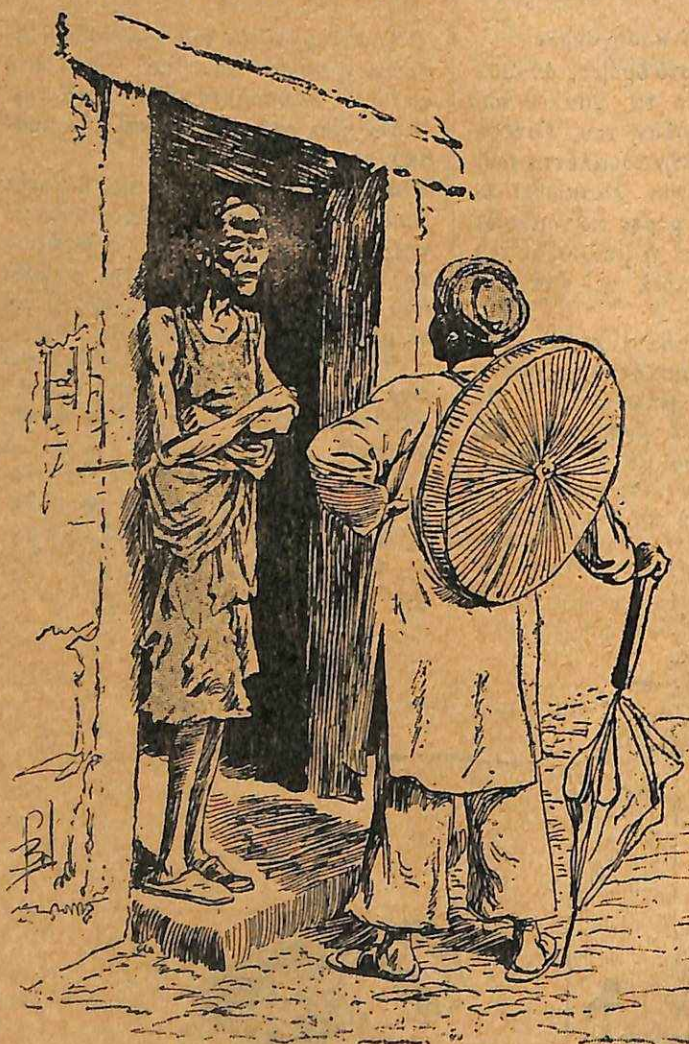
Όλα αυτά τα ωραία φαγητά και κάμποσα άλλα ακόμα, όπως θαλασσινά σαλιγκάρια και στεριανή καβούρια, σκουλήκια της βροχής και φύλλα από βαμβού, εξαφανίστηκαν μέσα σε λίγη ώρα. Οι δύο σύζυγοι όπλισμένοι με κάτι μακρὰ και λεπτά ξυλαράκια, τοιμπούσαν τότε από το ένα φαγητό και πότε από το άλλο και για μεγαλύτερη νοστιμιά βουτούσαν τη μπουκιά τους στο νουόκμαν. Μόνο που ή κυρία Λου είχε πάντοτε την πρόνοια να μη σεβρίζεται παρά αφού είχε σεβδιστεί ο άνδρας της, κι' έτσι από το κοτόπουλο δεν έφαγε παρά μονάχα τα κοκκαλάκια κι' από τα καλύτερα φαγητά δεν έγλυψε παρά μόνο τις σάλτσες. Τα γλυκά ήταν αντίξια με τα φαγητά. Η κυρία Λου παρουσίασε πάστες καμωμένες με κόλλα και με ρύζι, μπελντέδες από φύκια και άλλα γλυκά του ζαχαροπλαστείου, κόκκινα και πράσινα, που ήταν πιδ ωραία να τα βλέπει κανείς παρά να τα τρώει.

Για ποτό έπιναν καυτό τσάι μέσα σε κάτι μικροσκοπικά φλυτζανάκια που έπρεπε να τα γεμίζουν κάθε στιγμή. Κι' όταν ο κύριος Μό έφαγε κι' ήπιε κι' ευφράνθηκε ή καρδιά του, ή κυρία Λου του πρόσφερε ένα ποτηράκι ρακί βγαλμένο από ρύζι, που ο υπηρέτης του κυρίου διοικητή κατέδασε με μια ρουφηξιά.

Ύστερα από το φαγοπότι ξαπλώθηκε και έκανε τη σιέστα του ενώ ή γυναίκα του του κουνοόσε τη βεντάλια πάνω από το κεφάλι του για να μη τυχόν έρθη καμιά μύγα ή κουνούπι και του ταραξεί τον ύπνο.

Κατά τις τρεις ο Μό εξύπνησε, και στη στιγμή σηκώθηκε και είπε αντίο στη γυναίκα του, που ήταν πιά συνεθισμένη με τους περιέργους τρόπους του, ώστε να μην της κάνει καμιά έντυπωση αυτή ή ξαφνική αναχώρησή του.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

«Μια αποσκελετωμένη μορφή παρουσιάστηκε στο κατώφλι...»

ραία από αχάτη και κεκριμπάρι και με άμετρητες φουρκέτες με χρωματιστό κεφάλι.

Αφού υποκλίθηκε ως το χῶμα ή κυρία Λου είπε ποιητικά στον συζυγό της.

— Βλέπω, πως ούτε ή χθεσινή δουλειά, ούτε ή σημερινή όδοιορία δεν μπόρεσαν ν' αφήσουν τα σημάδια τους στη λεβεντιά του κορμιού σου και στη γαλήνη του μυαλού σου. Τί ωραίο που είσαι αφέντη μου και πόσο μεγαλοπρεπής φαίνεσαι. Τό καταλαβαίνω πως στο αντίκρυσμά

σπονδές τους και τό καντηλάκι που έκαιγε νύχτα και μέρα μπροστά στο μικροσκοπικό είδωλο του Βούδδα, του προστάτη του σπιτιού. Σε μια γωνιά ήταν χτισμένο το τζάκι, όπου σσημένιος επάνω σε μια σιδερωσιά σιγόβραζε ένας τέντζερης με ρύζι, ενώ γύρω του άλλα μικρότερα τεντζεράκια και τσουκαλάκια σκόρπιζαν την ορεκτική ευωδία τους.

Ο Μό ένοιωθε τον έαυτό του απόλυτα ευτυχισμένον. Ένώ ή γυναίκα του τελείωνε τις προετοιμασίες της, αυτός ξαπλώθηκε επάνω στο

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ο Παύλος άπόρησε πολύ και σκανδαλίστηκε μάλιστα, όταν είδε άξαφνα την Άνθη να τρέχει ίσια σ' ένα καρροτσάκι παρατημένο στη μέση του δρόμου και να αναγκάζει τάλογό της να υπερπηδήσει αυτό το έμποδιο, αντί να τό άποφύγει άπλως. Την είδε κι' ο Χάνδος κι' έβαλε τα γέλια.

— Ορίστε καμώματα ή Άνθη, είπε, κι' έπειτα λέει για τα δικά μου! Έγώ βέβαια, σε κεντρικό δρόμο, δεν ήθελανα τάλογό μου να πηδήσει ένα καρροτσάκι.

— Ένα μόνο, ίσως δεν θα τό καταδεχόσουν, είπε χαμογελώντας ή κυρία Όμόλλου μ' αν ήταν δυο-τρία μαζί, θα τόκανες και σύ. Και μὴν ξεχνάς πως προχθές έρριξες κάτω ένα άνθρωπο...

— Ένα γέρο που δεν μπορούσε να κουνηθή! φώναξε ο Χάνδος κοκκινίζοντας: φτάνει πιά, αρκετά με μαλώσατε γι' αυτό!...

— Η αλήθεια είναι πως έκαμες ύστερα ό,τι μπόρεσες για να επανορθώσης τό λάθος σου, έξακολούθησε ή ταγματάρχισσα.

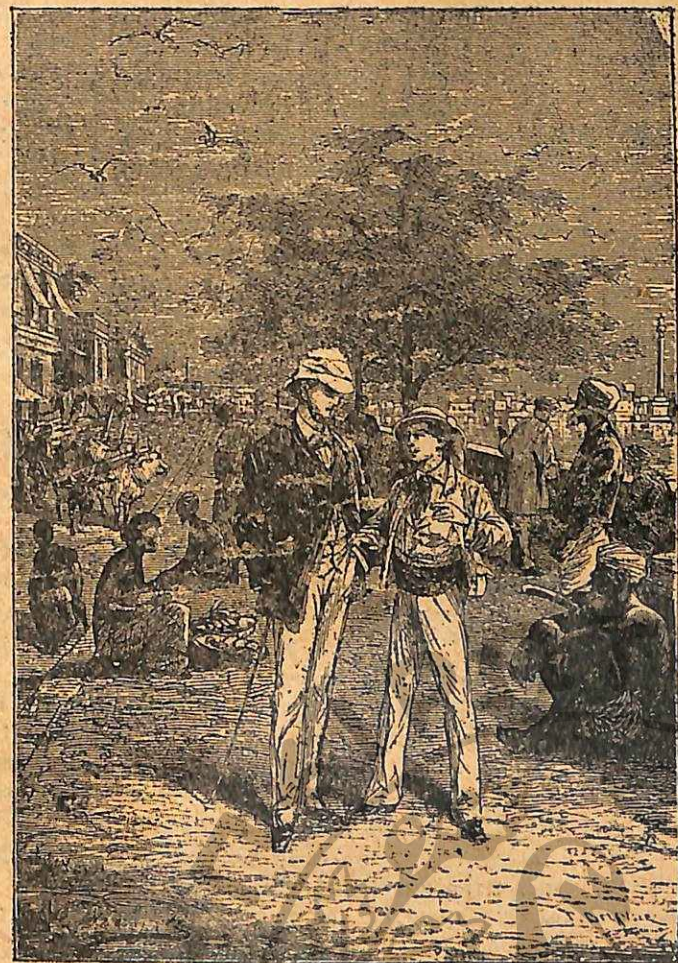
Και γυρίζοντας στον κ. Κλοακέν:

— Πέζεφε άμέσως, πριν σταματήσει μάλιστα τάλογό του, σήκωσε τό γέρο, τον πήγε στο σπίτι του, του έδωσε όσα χρήματα είχε, και δεν ήσύχασε παρ' αφού βεβαιώθηκε πως δεν είχε πάθει τίποτα.

Έφθασαν. Τό άμάξι διαγράφοντας καμπύλη μέσα σε μια μεγάλη αύλή, σταμάτησε μπροστά σε μια κοψή ξώπορτα.

Τό περίπτερο όπου κατοικούσε ο ταγματάρχης Όμόλλου, μέσα στο στρατώνια του ίππικού, — τό ίδιο όπου κατοικούσε άλλοτε ο μακαρίτης ταγματάρχης Ροβινσών — ήταν σωστό μέγαρο, κι' είχε πίσω του έν' άπέραντο και πυκνότατο δάσος. Η επίπλωση του ήταν, αλήθεια, απλή — γιατί ή πολυτέλεια είναι κάτι άδύνατο στις τροπικές χώρες, όπου τα χοντρά και πλούσια ύφασματα θα γίνονταν άμέσως καταφύγιο και βορά μυριάδων έρπετων, έντόμων, παρασίτων — είχε όμως μεγάλες αίθουσες για τις πολυά-

θρωπες συναντήσεις των έπισήμων κατοικιών, άλλες μικρότερες για ύποδοχή, τραπεζαρίες, γραφεία και προθαλάμους. Όλ' αυτά στο ισόγειο. Στο μεσαίο ήταν οι κοιτώνες και τα ιδιαίτερα σαλόνια, και στο επάνω τα μαγειρεία και τα δωμάτια της ύπηρεσίας. Οι τοίχοι, με τό ιδιαίτερό τους έπίχρισμα, είχαν μίαν άπατηλή

«Αισθάνομαι, έάδερφέ μου, πως είμαι άπόγονος του Ροβινσώνος είπε ο Χάνδος.»

λάμψη πλούτου παραμυθένιου. Τα επιπλά, από καλάμι μπαμπού, ήταν κομψά κι' έλαφρά, και τα υφάσματα της επίπλωσης λεπτά και διάφανα. Οι πόρτες δεν είχαν φύλλα, αλλά ήταν άπλά ανοίγματα με παραπετάσματα από γάζα. Κι' ήθαγενείς υπηρέτες, λευκοφόροι, σοβαροί κι' άξιοπρεπείς, στέκονταν παντού, έτοιμοι να άπακούσουν και στο έλάχιστο νεύμα.

Ο κ. Κλοακέν κι' ο Παύλος έδηγήθηκαν άμέσως στα δωμάτια τους: αλλά μόλις πρόσφθασαν να αναπαυθούν λιγάκι, και τους φώναξαν πάλι κάτω,

γιατί ήλθε ο ταγματάρχης. Ήταν κοντός, ισχνός, φαλακρός, με όψη κιτρινωπή και χακερική, λιγόλογος και συμμαζεμένος, όσο ή γυναίκα του ήταν παχειά και φλύαρη. Έφθανε να τους ίδη κανείς μαζί, για να καταλάβει άμέσως ότι ή γυναίκα είχε την κυριαρχία κι' αυτή διοικούσε σήμερα τό σύνταγμα, όπως είχε πει κι' ο Χάνδος. Τόν κ. Όμόλλου τον άδικοόσε ακόμα κι' ή φωνή του. Ήταν ψιλή, άδύνατη, παράξενη. Έβλεπες πως έβαζε κόπο για να προ-

φέρη και την παραμικρότερη φράση κι' είχες την έντύπωση πως μιλούσε έν' αυτόματο με μηχανήμα που μιμούταν την ανθρώπινη φωνή. Η ιδέα της ύγείας και της ευρωστίας, άκριθώς έπειδή τις στερούσαν, τον άπασχολούσε πολύ, και τους έπισκέπτες του τους έξέταζε σά ναταν μέλος καμμιάς ύγειονομικής έπιτροπής.

— Καλή σωματική διάπλαση, άριστη ύγεια! είπε κοιτάζοντας με ζηλότυπο βλέμμα τό εύρωστο σώμα του Παύλου, αφού του έσφιξε τό χέρι. Καλή διάπλαση... καλή ύγεια. Καμιά ασθένεια βέβαια. Ούτε καν άδιαθεσία; ρώτησε τώρα τον κ. Κλοακέν.

— Όχι, δόξα σοι ο Θεός! είμαστε πολύ καλά στην ύγεια μας κι' οι δυό, άποκρίθηκε ο άρχαιολόγος.

— Αυτό είναι τό κυριότερο, κύριε, είναι τό πρώτο! Έγώ, δυστυχώς, έχω καταστρέψει την ύγεια μου έλεονά. Τό κλίμα, βλέπετε, οι κόποι... Πάσχω από ασθένεια του... του λάϊβεο... πώς τό λένε γαλλικά;

— Ο ταγματάρχης πάσχει από ασθένεια του ήπατος, έξήγησε τότε ο Χάνδος.

— Ναι, ναι, του ήπατος!.. Ασθένεια του ήπατος, φαντασθήτε!.. τό κλίμα, οι κόποι... Μήπως θέλετε κανένα τονωτικό, κανέν' αναψυκτικό; Χτύπησε τό κουδούνι και παρουσιάστηκε ένας υπηρέτης με σταυρωμένα χέρια.

— Μπράντυ και σόδα! πρόσταξε ο ταγματάρχης.

Ο υπηρέτης βγήκε και σε λίγο γύρισε μ' έναν άσημένιο δίσκο γεμάτον από μπουτίλλιες, ποτήρια και παγοδοχεία, που τον άφισε πάνω στο τραπέζι.

— Ορίστε, κύριοι, σεβδιστήτε,

παρακαλώ! είπε ο ταγματάρχης. "Έχει ρακί, ούισκυ, τζίν... "Εγώ, νά σάς πω, προτιμώ, μπράντυ με σέλτς. Σ' αυτό τον τόπο για νάντιδρα κανείς κατά του κλίματος, έχει ανάγκη από τονωτικά. Άλλοιωτικά, καμιά μέρα, σ'α καλά καθούμενα κ'ράκ! και πάει δουλειά του!

Λέγοντας αυτά, έτοιμασε ένα ποτήρι μπράντυ και το κατέδρασε. "Επειτα έτοιμασε άλλο.

— Χωρίς αυτό το τονωτικό, έξηκολούθησε, που θα βρισκόμουν τώρα εγώ, ύστερ' από είκοσι χρόνων υπηρεσία στη Βεγγάλη; Σ'α θυμαράκια χωρίς άλλο!

Κι' αφού ήπιε το δεύτερο ποτήρι, έτοιμασε και τρίτο.

Τη στιγμή εκείνη, ο υπηρέτης ξαναμπήκε για ν'αναγγείλῃ πώς το γεύμα ήταν έτοιμο. Καί πέρασαν όλοι στην τραπεζαρία.

Το τραπέζι ήταν στρωμένο με ασιατική πολυτέλεια, άσημνία και κρυστάλλινα σκεύη, άνηθη σπάνια καί, πίσω από κάθε καρέκλα, ένας υπηρέτης με σταυρωμένα χέρια. Απ'ό πάνω, ένας πελώριος άνεμιστήρας, με μηχανισμό που τον γύριζε άόρατος υπηρέτης - οι ηλεκτροκίνητοι δεν είχαν ακόμα έφευρεθεί - δρόσιζε άρκετά τη μεγάλη σάλα.

"Όλοι έτρωγαν με όρεξη. Μόνο ο άρρωστος ταγματάρχης δεν έφχαγε σχεδόν τίποτα. "Ήπτε όμως γεναία — τσέρρυ, μαδέρρα, σαμπάνια, κρασί του Ρήνου, άπ' όλα — κι' έπειτα πήγε και ξαπλώθηκε σ' ένα σοφά για νά χωνέψῃ, τη στιγμή που οι υπηρέτες έφερναν τούς καφέδες και τούς ναργιλέδες.

Οι δυο Γάλλοι ούτε τούς άγγιξαν. Ο ταγματάρχης όμως άρχισε νά ρουφάῃ με ήδονή τον δικό του, ως που τον πήρε σιγά-σιγά ο ύπνος.

(Άκολουθεί) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΤΡΑΙΝΑ ΠΟΥ

ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΝΕ...

Τά τραίνα, που έρχονται το δειλί, καί για λιγάκι σταματάνε, μοιάζουν, όλόφωτα, με χείλη, που πρόσχαρα μάς χαιρετάνε.

Μέσ' στο σταθμό, μάς φλυαρούνε για ρεματίες, βουνά και δάση, όσο που πάλι ξεκινούνε τί ή ώρα ή στερονή έχει φτάσει.

Και ξεκινούν βουβά, θλιμμένα, με κάποιο δισταγμό, με κόπο μοιάζουνε, τώρα, νυσταγμένα, καθώς κινάνε γι' άλλον τόπο.

Κι' είναι τά μάτια δακρυσμένα καθώς τά χάνουν, σ'α σκοτάδι τά πόδια σέρνονται κομμένα και πνίγει τούς λυγμούς το βράδυ.

Κ. Π. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΧΡΟΝΟΣ

Άγαπητοί μου,

Α με διαβάσετε παραμονή Πρωτοχρονιάς. Θάχετε βέβαια και πολλά άλλα πράγματα να κάμετε αυτή την ημέρα — Άγης Βασίλης έρχεται! — αλλά ξέρω πως αγαπάτε τόσο τη Διάπλασή σας, που πάντα, στοχάζομαι, θά κατορθώνετε νά βρήτε λίγον καιρό για νά τη διαβάσετε. "Η τουλάχιστο νά τη φυλλομετρήσετε, νά ρίξετε μιά ματιά σ'αυτούς τίτλους των κομματιών. "Όταν λοιπόν θά σταματήσετε στην "Επιστολή μου και θά ιδήτε τον τίτλο «Ο Χρόνος», φαντάζομαι πώς θά πητε: «Α, νά, ο κ. Φκίδων μάς γράφει για το Χρόνο που τελειώνει σήμερα». Κι' ίσως θά συλλογισθήτε: «Αύριο πάλι Πρωτοχρονιά. Τί γρήγορα που τελείωσε κι' αυτός ο χρόνος! Πότε ήταν που ήρθε πάλι ο Άγης Βασίλης με τ'α δώρα του: ... Θεέ μου, τί γρήγορα που περνούν οι χρόνοι!»

"Ω, πολύ γρήγορα, αγαπητοί μου! "Ως που νά γυρίση κανείς νά ιδή... "Όσο είναι μικρός, αυτό δεν το πολυκαταλαβαίνει κανείς. Ένας χρόνος, δώδεκα μήνες, τριακόσιες έξηναπέντε ημέρες, τού φαίνεται χρονικά διάστημα μεγάλο, άτέλειωτο. "Όταν περνά μιά Πρωτοχρονιά, μιά γιορτή, μιά καλή ημέρα, τού φαίνεται πώς θάρρηση τόσο νά ξανάρθῃ, που είναι σά νά μὴ ξανάρθῃ ποτέ... Αυτό το θυμώμαι πολύ καλά από την παιδική μου ήλικία και νομίζω πώς όλα τά μικρά παιδιά θά αισθάνονται το ίδιο. "Αλλά όσο μεγαλώνει κανείς, τόσο πιδ πολύ αντιλαμβάνεται τη φοδερή αυτή γρηγοράδα του Χρόνου. Κι' όταν φθάνη σέ μεγάλη ήλικία, τού φαίνεται πώς ένας χρόνος περνά κυριολεκτικά σάν μιά ημέρα.

"Εγώ τουλάχιστο είναι αδύνατο νά φαντασθώτε πόσο γελιέμαι στην έκτίμηση του χρόνου που έχει περάσει από ένα ώρισμένο περιστατικό. Πράγματα που συνέβησαν εδώ και δέκα ή δεκαπέντε χρόνια, μου φαίνονται σάν περσινά ή σάν προπερσινά. Και πρέπει νά βρω τη χρονολογία και νά κάμω το λογαριασμό για νά βγω από την πλάνη. Που θά πῇ πώς τά δέκα ή τά δεκαπέντε εκείνα χρόνια που πέρασαν από το περιστατικό, δεν τά κατάλαβα καθόλου!

Μή σάς κάνῃ λοιπόν εντύπωση που και για σάς ακόμα τούς νέους ένας χρόνος περνά τόσο γρήγορα. Είναι στη φύση του ανθρώπου νάχη αυτή

την εντύπωση, αυτή την ψευδαίσθηση. Γιατί ο χρόνος δεν περνά ούτε γρήγορα ούτε άργά. "Η πορεία του είναι μία, ή ίδια πάντα, ώρισμένη. Είναι αυτά τά τρακόσια έξηναπέντε ήμερόνυχτα που χρειάζεται ή Γῆ για νά κάμῃ την έλλειψή της γύρω σ'α "Ηλιο. "Αλλά όσο είμαστε μικροί, μάς φαίνεται πώς άργεί, κι' όσο μεγαλώνουμε μάς φαίνεται πώς τρέχει, πώς κατρακυλά.

"Εκτός από την ήλικία, που κάνει την αίσθηση ή την ψευδαίσθηση διαφορετικά, υπάρχουν κι' άλλες αίτιες, κι' άλλοι παράγοντες. Παραδείγματος χάρη ή ετυχία κι' ή δυστυχία. Για τόν άνθρωπο που δυστυχεί, πονεί, υποφέρει, ο χρόνος περνά άργότερα. Για τόν ευτυχισμένο περνά γρηγορότερα. Είναι ακόμα κι' ή προσδοκία. "Όταν περιμένη κανένας κάτι καλό, ή έν' αποτέλεσμα που δεν ξέρει αν θά είναι όπως τ'ο ελπίζει ή όπως τ'ο φοβάται, ο χρόνος περνά άργά. Κι' ή ώρα ακόμα φαίνεται άτέλειωτη. "Απεναντίας, όταν είναι για νάρθῃ κάτι κακό, που τ'ο ξέρει κανείς από πρίν, τού φαίνεται πώς ο χρόνος περνά σάν άστραπή. Παραδείγματος χάρη, όταν πρόκειται νά χωρισθώ με ένα πολυαγαπημένο πρόσωπο. Αυτό θά γίνῃ, άς πούμε σέ δεκαπέντε μέρες. "Ε, οι ήμέρες αυτές θά περάσουν πολύ γρήγορα, πρώτο σάν ήμέρες ετυχίας, κι' έπειτα γιατί σ'α τέλος τούς περιμένουμε το δυσάρεστο, το κακό, τόν χωρισμό... Τότε είναι που μάς έρχεται νά πούμε σάν τόν Λαμαρτίνο: «suspends, o temps, ton vol!», ή όπως το μεταφράζει ο Βαλαωρίτης: «δίπλωσε. Χρόνε τά φτερά». ... "Αλλά τού κάκου! "Ο Χρόνος ούτε διπλώνει ποτέ τά φτερά του, ούτε τά κουνεί πότε άργά και πότε γρήγορα. Τ'ο πέταγμά του, καθώς είπαμε, είναι πάντα το ίδιο. Μόνο σ' έμάς τούς ανθρώπους φαίνεται κατά τις περιστάσεις διαφορετικό. Και κατά κανόνα σχεδόν γρηγορότερο.

"Ετσι και τώρα μάς φαίνεται πώς τ'ο 1933 πέρασε χωρίς νά τ'ο καταλάβουμε. "Αλλά τ'ο μόνο βέβαιο είναι πώς πέρασε όπως περνούν όλοι οι χρόνοι, κι' από αύριο έχουμε 1934. "Ας είν' ευτυχισμένο κι' άς περάσῃ ακόμα πιδ γρήγορα! Μακριά από σάς κάθε κακό, που θάκανε νά σάς φανή ο καινούργιος χρόνος άτέλειωτος. Αυτό σάς εύχομαι άπ' την καρδιά μου.

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΑ Μ' ΕΚΑΝΕΣ ΜΙΚΡΟΝ

ΑΗ - ΒΑΣΙΛΗ...

Θεέ μου! Πόσο επιθυμούσα Νά μ' έκανες μικρόν "Αη-Βασίλη... Δώρα τριγύρω-γύρω νά σκορπούσα Χαμόγελα χαράς πάνω σ'α χείλη...

Νά έμπαινα κρυφά μέσ' σ'α σπιτάκια Πλούσια ή φτωχικά και χαρωπά Νά χάριζα σ'α φρόνιμα παιδιάκια Χαρούλες, μποναμάδες και γλυκά.

Νά έρριχνα σ'α δυστυχες ψυχούλες Τ'ο βάλασμο γλυκειάς παρηγοριάς... Νά φώτιζα σάν ήλιος τις ζωούλες Που σκύβουνε σ'α βάρος συμφοράς

Νά έμπαινα σέ κάθε μιά τρυπούλα Λουλούδι νά γινόντου της χαράς... Νά χάριζα φαιδρά τη χαρηνούλα Μιάς μέρας ήλιοφώτιστης γλυκειάς.

Θεέ μου πόσο επιθυμούσα Νά μ' έκανες μικρόν "Αη-Βασίλη... Μακεδονοπούλα

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

Σηκωμένος σ'α μύτες των ποδιών του ο Μιχαλάκης παρακολουθούσε με προσοχή τη μητέρα του που έτοιμαζε τη βασιλόπιτα. Τη βοηθούσε κι' όλας άφοδ πιδ δεν είχαν ύπηρέτρια. Αυτός έφερε τ' αυγά, τ'ο βούτυρο άπ' τ'ο ντουλάκι, αυτός ανέβηκε στην καρέκλα κι' έφτιασε άπ' τ'ο ράφι τη σόδα. "Επειτα άρχισε τις έρωτήσεις για τ'ο γλυκό, για τόν πατέρα του που ήταν ξενητεμένος, για τόν Χριστούλη που γεννήθηκε προχθές... Θάλθη και φέτος ο "Αη-Βασίλης και τί δώρα τάχα θά μου φέρῃ; "Η μαμιά που πρέπει νά τ'α ξέρῃ όλα, έχει για κάθε τέτοια έρώτηση και μιά έτοιμη απάντηση. Αυτή τη φορά όμως σκέφτηκε λιγάκι περισσότερο κι' έπειτα είπε:

— "Ο "Αη-Βασίλης είναι κρυωμένος και δέ θά τόν αφήσῃ ο Θεός νά κατεβῇ στη γῆ για νά μοιράσῃ αυτή τη φορά μέσα σ'α παπουτσάκια των κλών παιδιών, τά δώρα του. Τού χρόνου όμως...

"Ο Μιχαλάκης σταμάτησε λίγο τη φλυαρία του ύστερα άπ' αυτά τά λόγια κι' έμεινε συλλογισμένος.

— Τού χρόνου όμως, μαννούλα, θά μάς φέρῃ μαζί κι' αυτά που περιμέναμε φέτος;

— Βέβαια, απάντησε εκείνη. Άλλ' άκουσε παιδάκι μου και κάτι άλλο. "Επειδή λείπει ο πατερούλης σου θά γιορτάσουμε φέτος μοναχοί μας την πρωτοχρονιά ήσυχα και δέν θά βογούμε έξω σάν άλλοτε. "Ο Μιχαλάκης τευνώθηκε περήφανος και κοίταξε τη μητέρα του σ'α γλυκά της γαλανά μάτια.

— Δηλαδή, σάν νά λέμε, άφοδ λείπει ο πατέρας εγώ τώρα είμαι ο νοικοκύρης τού σπιτιού, προσθέτει ο μικρούλης που δεν έχει γίνει ακόμα έπτά χρονών.

Τ'ο γλυκό έτοιμάστηκε, ή μητέρα άναψε τ'ο καντήλι, σιγύρισε τ'ο άπλό τους δωμάτιο κι' άφοδ έφαγαν πρόχειρα οι δυο τους τόν φίληση και τόν έβαλε σ'α κρεβάτάκι του.

"Ο μικρός έμεινε κάμποση ώρα μ' ά-

νοικτά μάτια. "Επειτα σηκώθηκε σιγά σιγά κρατώντας την άναπνοή του για νά μὴν ξυπνήσῃ τη μητέρα του, πήρε από μιάν άκρη τ'α παπούτσια του χωρίς θόρυβο και τ' απόθεσε σ'α παλιό τζάκι. Ξαναγύρισε ύστερα με μικρά βηματάκια σ'α κρεβάτι του και κοιμήθηκε άμέσως γλυκά.

Τ'ο πρωτ' ξημέρωσε με χιόνια πολλά. Τά δειντράκια ήταν σάν άνθισμένα κι' όλα γύρω άσπρα και γιορτερά.

"Ο Μιχαλάκης μόλις ξύπνησε, έτρεξε με λαχάρα σ'α τζάκι. Σ'α ένα παπουτσάκι βρήκε ένα μικρό βώλο από χιόνι, σ'α άλλο... ένα πουλάκι, ένα φτωχό πουλάκι τού Θεού που βρήκε καταφύγιο, κυνηγημένο άπ' τ'ο βοριά και τ'ο κρύο στην καπνοδόχο κι' άπ' εκεί ψηλά έπεσε μέσα σ'α παιδικό παπούτσι.

— Μαννούλα, ιδες ο "Αη-Βασίλης τί μούστειλε, φώναξε μ' όλη του τη δύναμη.

"Η μητέρα έτρεξε κοντά του και ξαφνισμένη τόν ειδή νά στριφγυρνάει μ' ένα παροξυσμό χαράς, ξυπόλυτος μέσα σ'α δωμάτιο, κρατώντας τ'ο πουλάκι και την πρωτότυπη φωλιά του.

Με μιά παιδιαστική έντελώς χαρά κι' εκείνη, καλοσώρισε τ'ο πουλάκι, τ'ο ζέστανε σ'α χούφτες της κι' είπε σ'α γιό της.

— Βλέπεις πώς ο αγαθός Θεός φροντίζει για τά καλά παιδιά και για τά φτωχά πουλιά;

Μητέρα και παιδί τρώνε χαρούμενα τη βασιλόπιτα και πίνουν τ'ο άχνιστό τους γάλα. "Ο φτερωτός τους μουσαφίρης πηδάει εύθυμα και θαρραλά σ'α τραπέζι, μαζεύει τά ψίχουλα και τιτιβίζει, ένώ τ'ο ευτυχισμένο παιδάκι που δεν τ'ο έξχασε ο καλός Άγιος, τραγουδάει με καθαρή φωνή: «Άγιο-Βασίλης έρχεται από την Καισαρεία...»

Δελουδά

ΧΑΡΟΥΜΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Είναι παραμονή Χριστουγέννων.

"Η θάλασσα άφροσπεφανωμένη σπάει άγρια σ'αυτούς βράχους. "Ο άέρας κάνει νά τρεμοσβύνη τ'ο φανάρι τού δρόμου κι' άνατριχιάζει ο διαβάτης σ'α άντίκρουμά του.

"Η ώρα είναι όκτω τ'ο βράδυ.

Τ'ο χωριό όλο κοιμάται για νά ξυπνήσῃ τη νύχτα για την έκκλησία. "Αν ρίξη όμως κανείς μιά ματιά πιδ έξεταστική, θά ιδῇ πώς δεν κοιμάται όλο τ'ο χωριό.

Σ' ένα σπιτάκι μικρό, κοντά στη θάλασσα, λάμπει άμυδρά μιά καντήλα. Μιά νέα μητέρα, γονατιστή μπρός σ'α εικόνα της Παναγίας, προσεύχεται. Και είναι ή προσευχή αυτή βγαλμένη βαθιά άπ' τ'α φυλλοκάρδια της.

Κάθε φορά, που άκούει τ'ο κύμα άγριο νά σπάσῃ σ'αυτούς βράχους, ή τόν άέρα πιδ δυνατά νά φυσά, λέει: «Παναγιά μου τ'ο γιό μου, τ'ο παιδί μου, Παναγιά μου, φύλαγε».

"Εχει ένα παιδί της στη θάλασσα: Δεκάξη χρόνων, είναι ναυτόπουλο σ'α καράβι τού Λάμπρου, τού πρώτου καραβοκύρη τού χωριού. Τῆς είχε στείλει γράμμα πώς δεν θάρθει τ'α Χριστούγεννα. Κι' είναι ή δεύτερη χρονιά, που

δέν θά γιορτάσῃ Χριστούγεννα με τ'ο παιδί της τ'ο μεγάλο. "Εχει κι' άλλα παιδιά, ένα άγόρι κι' ένα κορίτσι, μικρότερα. "Ο άνδρας της πέθανε εδώ και έξη χρόνια...

Γύρισε κι' έρριξε μιά ματιά γεμάτη άγάπη σ'α μικρά της, που κοιμόντουσαν ήσυχα, κι' άφροσώθηκε πάλι όλόψυχα στη θερμή της προσευχή.

Πέρασε ώρα... έξαφνα της φάνηκε πώς άκουσε βήματα. «Θά γελάστηκα, είπε, είναι ο άέρας». Κι' όμως όχι, τά βήματα πλησίαζαν, τώρα τάκουγε καθαρά. Βήματα σ'όν πλακόστρωτο δρόμο.

«Ποιός νάναί τέτοια ώρα;» ψιθύρισε. Τά βήματα όλο και πλησίαζαν, πλησίαζαν, και σταμάτησαν έξω άπ' την πόρτα της. Περιμένε λίγο κι' ύστερα άκουσε σιγανούς μ'α διαρκείς χτύπους.

"Η καρδιά της χτύπησε δυνατά από φόβο, συγχρόνως όμως μ' ένα μητρικό προαίσθημα, που την ώθουσε πρὸς την πόρτα, έτρεξε κι' άνοιξε. Δεν μπόρεσε νά διακρίνῃ καλά σ'α σκοτεινά ποιός ήταν. Δεν ήταν όμως ά νάγκη. Δυό χέρια άγγάλιασαν τόν λαιμό της, και μιά τρεμουλιάριχη φωνή είπε: «Μητέρα, ήρθα! καλά Χριστούγεννα!...»

Τὴν άλλη μέρα, την ίδια ώρα, άν έρριχνε κανείς μιά ματιά σ'α χωριό, θάβλεπε παντού φῶτα, και θάκουγε τραγούδια. "Αν έρριχνε όμως μιά πιδ προσεχτική ματιά, θάβλεπε σ'α μικρό σπίτι, που την παραμονή τ'ο φώτιζε άμυδρά μιά καντήλα, θάβλεπε την τέλεια ετυχία.

Στην τραπεζαρία μέσα με άναμμένο τζάκι με τά ώραία πολύχρωμα χράμια, γύρω σ'α τραπέζι, μιά ευτυχισμένη οικόγνεα. "Η μητέρα γελαστή άδειάζει τη χριστουγεννιάτικη σούπα σ'α πιάτα που άχνίζει και γύρω-γύρω τά παιδιά την βλέπουν ευτυχισμένη.

Μυρούλα

ΠΡΟΑΙΣΘΗΜΑ

— Άλίκη, ξύπνα! τέσσερις ή ώρα! "Η Άλίκη άνοίγει ένα μάτι και με κοιτάζει σ'α χαζή.

— Έξετάσεις σήμερα τ' απόγεμα.

Τινάζεται επάνω.

— Τί λές, θά προφτάσουμε νά τ'α επαναλάβουμε όλα;

— Μιμ' έξω εγώ; Και πώς βαριέμαι. Τί χαρά νά μάς τύχαινε τ'ο δεύτερο κεφάλαιο ε;

— Τί σούθε καλέ, και τ'ο κοπανάς αυτή από χθές! μακάρι, τρεις φορές μακάρι, μ'α δέν τ'ο πιστεύω.

Καθόμαστε σ'α κρεβάτια μας και πιάνουμε τ'ο βιβλίο. Βλέπω την Άλίκη και μούρχεται νά γελάσει. Με κάτι μαλλιά άνάκατα, μάτια άπλανή και ύφος μαρτυρικό, χώνει τη μύτη της σ'α βιβλίο, περιτριγυρισμένη από χίλια δυό συγγράμματα. Κι' εγώ όμως δεν φαντάζομαι νά πηγαίνο πίσω.

— Πιάνω νά διαβάσω ένα κεφάλαιο στην τύχη.

Τά γράμματα, οι αριθμοί χοροπηδούνε μπρός σ'α μάτια μου. Κάνω νά τ'ο μάθω άπέξω αλλά τού κάκου. Τ'ο μυαλό μου είναι ναυθρό. Δεν έννοει νά κνήν δουλειά αν δεν χορτάσῃ ύπνο. Κι' όσο βάσω τά δυνατά μου νά τόν διώξω τόσο ή νύστα μου μεγαλώνει. Άπελπισία!... Χωρίς νά θέλω μου ξαναρχεται πάλι ή ιδέα: «"Αχ νά μάς έβαζε τ'ο δεύτερο κεφάλαιο...» Νά τ'ο ξερα τ'ο

ἀπολαυστικά που θα κοιμόμουν, τώρα ξάφνου μοιχεύεται στο νου ένα παλιό νανούρισμα που μου έλεγε ή μαϊμιά μου. Κλείνω τα μάτια μου και μουρμουρίζω:

«Κοιμήσου χαϊδεμένο μου κι' ή μοίρα σου δουλεύει.»

Η 'Αλίκη άκούει μ' έκπληξη, νομίζει πως παραμιλάω. Ένας βαθύς γλυκός ύπνος με πιάνει σέ λίγο. Θα το πιστέψετε; τ' άπόγεμα το ένα ζήτημα ήταν το κεφάλαιο πούθελα.

Από τότε όμως, είναι αλήθεια, δεν ξανατόλημα ν' άφήσω μόνη τη μοίρα μου να δουλέψει.

Μικρομέγαλη

ΜΙΑ ΣΤΕΡΝΑ

Μαμαρωμένες Νύμφες κοιτάζουν λυπημένες Τά ήσυχα της στέρνας κρουστάλλινα νερά Στά χέρια περιστέρια Με νεκρά φτερά, Λευκές, άκίνητες, Ναιάδες παγωμένες...

Σαρκαστικά ο Φάνος πλάϊ τους γελάει —'Υγρό το γέλιο του άπ' τις σταλαγματιές— Κι' ο τραγοπόδης Πάν με θλιβερές ματιές, Τη σύριγγά του τη βουβή κοιτάει...

*Ονειρα που έπέτρωσαν οι Νύμφες οι θλιμμένες... Πώς νοσταλγούν τα πράσινα δάση τα χλοερά, Χορούς γλυκοκυμάντιστους, σπηλιές παραμυθένιες, Δουλούδια μοσκομυρίστα στεφάνια δροσερά...

*Ω!... πούδες στη σύριγγα που Πάνα δέ να δώση Τήν άφταστη παλιά της μελόδρια; Μιλιά... 'Ολόδυρα βαρειά μελαγχολία... Πόσοι καίμοι που πέτρωσαν...

*Ω! πόσοι...

Ραγισμένη Δύρα

ΚΥΚΛΑΜΙΝΑ

Σήμερα στο δρόμο είδα για πρώτη φορά κυκλάμινα. 'Αθέλητα άργόσυρα το βήμα και τα κοίταξα ώρα πολλή. Κάποια χαρά κρυφή φτερούγισε μέσα μου, μά κι' ένα δάκρυ ένοιωσα να μου υγραίνει τα μάτια.

Φτωχά κυκλάμινα!... πόσα 'δέ μου ξυπνήσατε, πόσες θύμησης κι' άνείπωτες λαχτάρες της γλυκειάς πατρίδας.

Νά την ολοζώντανη πρόβαλε μπροστά μου με τα μικρά σπιτάκια της, τις λαγκαδιές της, και τα βουνά της, γεμάτα τέτοια εποχή κυκλάμινα και δάκρυάκια.

*'Αχ, τί δέ θαδίνω νάμουν άνεβασμένη πάλι κεί πάνω στην πιά ψηλή κορφή του Τρούλλου, κρατώντας ένα μάτσο κυκλάμινα μαζεμένα, με τη χαρά και τη ξενισιά που μουδινε ή συντροφιά της φίλης μου και το δροσοβολισμένο άγέρι.

Πάνω στην κορφή! Μάρεσε τόσο συχνά να περνά το δύσβατο μονοπάτι

και να σκαρφιώνω! σάν το κατόρθω-να, ήμουν ευτυχισμένη και θαρρούσα, πως είχα καταφέρει την πιο σπουδαία νίκη. Μά ήταν νίκη αληθινή, γιατί έλευθερα μπορούσα να δώ όλο το νησί, και πιο μακριά τη θάλασσα τη γαλανομάτα να 'τ' άγκαλιάζω κι' άπαλά να φιλή τις δαντελένιες άκρογιαλιές Πάλι, σάν'παγερός βοριάς φυσούσε, μέναμε κάτω στην πλαγιά, κι' έπειτα μπαίναμε στο μικρό ξωκλήσι της άγίας Βαρβάρας. στολίζαμε με τα λουλούδια μας το εικόνισμα κι' άνάφταμε τα σβυστά καντήλια.

Κι' άγάλι, κάτω άπόκοσμο στάλαζε μέσα μας άπ' την άπάντη γαλήνη του ριμόκλιου, και το θαμνιό το φώς του καντηλιού. Φτωχά κυκλάμινα, φέτος ποδυμια μακριά από το νησί μου πόσα μου ξυπνήσατε, πόσες χαρές νεκρές πιά τώρα—μά πάντα καλοθύμητες στο νου, που μουδιναν τάδωα κεφαλάκια σας σάν τ' άγγάντευα ταπεινά να γέρουν στο παραμικρό φύσημα τ' άγέρα.

Μά τώρα έσάς, μονάχα με τη δακρυ-σμένη μου ματιά σάς χάδεψα' έσείς δεν είσθε της πατρίδας μου κυκλάμινα... ποιός ξέρει από ποιά βουνά και τίνος χέρι να σάς έμασε. Πάλι ευλογημένα νάστε γιατί λίγα λίγο με κάματε να ζήσω το γλυκό της πατρίδας όραμα...

Δροσοστάλαχτη

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Δυό χρόνια πέρασαν από τότε που τέλειωσα το γυμνάσιο· μά βαθιά χαρά-γμένη θά μου μείνη στη μνήμη μου ή χρονιά εκείνη της έκτης του γυμνα-σίου. Γοργά-γοργά όπως διαβαίνει έ-νι τεχνικό όνειρο, κύλησε στού χρόνου το κανάλι, κι' ο χρόνος εκείνος και δεν άργησε να έλθη ή τελευταία μέρα 'Όλα τα φέρνω μπρός μου, μου φαί-νεται πως βρίσκομαι στην ίδια ψυχι-κή κατάσταση και πως ξαναζώ εκείνες τις στιγμές με τις ίδιες συγκινήσεις.

Καθισμένη στο δεύτερο θρανίο μό-νη, με το κεφάλι σκυμμένο πάνω σ' έ-να βιβλίο, προσπαθούσα να κρύψω τα δάκρυά μου· κάπου-κάπου σήκωνα το κεφάλι μου και κοιτούσα τους συμμα-θητάς μου ένα-ένα χωριστά σάν να είχα χρόνια να τους δώ' ήθελα να μου έντυπωθή ή φυσιογνωμία του κα-θενός, γιά να μή τους ξεχάσω ποτές. Μά κι' αυτοί βρίσκονταν στην ίδια ψυ-χική κατάσταση. Πού παρινίδια και άστελα σάν άλλες φορές... Σ' όλους τους καθηγητάς μας είχε κάνει έντύ-πωση αυτό, γιατί πρέπει να ξαίρετε, πως ή τάξη μας είχε πάρει το ρεκόρ της άταξίας μέσα στο σχολείο. 'Ο Γιώρ-γος, το πειραχτήριό της τάξης μας και όλου του Γυμνασίου, έκανε από κανέ-να σκέτσο και μέις προσπαθούσαμε να γελάσουμε... μά το γέλιο μας φαινόταν πως ήταν ψεύτικο... βιασμέ-νο γέλιο. 'Α! να μου φαίνεται πως βλέπω τούτη τη στιγμή τον κύριο Π...

...τον καθηγητή των Λατινικών να μπαί-νη μέσα στην τάξη συγινιημένος λίγο. 'Ενώ άλλες φορές έβγαινε ή ψυχή του γιά να έπιβληθή. 'Όλες οι τρέλλες γί-νονταν μες στην ώρα των Λατινικών γιά να τον πειράζουν έπειδή δεν ήταν και πολύ μεγαλύτερος από μās. Ποτέ δεν θα ξεχάσω τί γέλια κάναμε κάπο-τε. Αίτία ήταν ένα σκληρό καπέλλο από κείνα τα παλιά που φορούν άκό-

μα οι έπλημοι. Τόχε φέρε το πειρα-χτήριό και το κρέμασε σ' ένα καρφί. 'Όπως ήλκε στην τάξη ο καθηγητής άμέσως το πήρε το μάτι του. Σού είχε ένα μάτι, Θεούλη μου!... τίποτε δεν του έφρευγε αυτού του άνθρώπου. 'Ε-μείς κρυφογελούσαμε. «Μ' αυτό το κα-πέλλο δεν θα μπορούσαμε να κάμουμε μάθημα, κρύψτε το από κάτω άπ' τ' έθρανίο» φώναζε μ' ένα ύφος άυστηρό. Το πειραχτήριό το παίρνει και χωρίς να χάση καιρό το βάζει στο κεφάλι του. Αυτό θέλαμε και μέις οι άλλοι γιά να κρύψουμε τα γέλια. «Κρύψτε από κάτω άπ' το θρανίο, σου λέω». «Μά δεν χωράει κύριε Καθηγητά», καί-δός του έμεις γέλια. Μά κι' εκείνος μ' όλο που ήθελε να μās κάνει το σο-βαρό κι' έβαζε κάθε λίγο και λιγάκι το κεφάλι του κάτω και το χέρι του μπροστά άπ' το στόμα του, γιά να συγ-κρατηθή έξέπασε σ' έγέλια. Ευτυχι-σμένη ζωή!... Με τί όρεξη γελάμε μέσα στην τάξη γιά ψύλλου πήδημα πολλές φορές' γιατί τα γέλια μας είναι ξε-γνωισια, άδωα, παιδικά. 'Αγαπημένο μου σχολείο, πόσο σ' νοσταλγώ! Πολ-λές φορές ή νοσταλγία μου γίνεται ά-βάστακτη, τυραννική· θέλω να τρέξω, νάρθω κοντά σου, στη ζεστή άγκαλιά σου. Νά ζήσω λίγες στιγμές ευτυχι-σμένες. 'Ω! σχολείο μου, ή άγκαλιά της κοινωνίας είναι κρύα, με πάγωσε. Είμαι δυστυχισμένη, γιατί ζώ μέσα σ' ένα υπόκρισία... σ' ένα ψέμμα.

Χίμαιρα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Από ένα γράμμα του Βέδα.
«... 'Όπως σου έγραφα κάנוμε τακτικά έκδρομές. Χθές πήγαμε στο Σείχ-Σου με τα γαϊδουράκια. Είμαστε πάρα πολλοί κι' έτσι ήταν έξαιρετικά διασκεδαστικό να βλέπη κανείς... τόσα ζώα, τόνα πίσω από τ' άλλο...»

Ξεπεσμένος Δόρδος

*'Η νταντά.—'Ελα, Γιαννάκη, τέτοια ώρα όλα τα καλά παιδάκια βρίσκονται στα κρεβάτια τους. 'Ελα να κοιμηθής! —Μά σήμερα, νταντά μου, δεν ή-μουν καλό παιδάκι

Αυσόχαρτο

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879 — 1893) από τους έκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν άκόμη μόνον οι έξης τρείς: Τος, 14ος, και 18ος. Έκαστος τόμος δρχ. 25, τα-χυδρομικώς δέ άποστελλόμενος δρχ. 28,50 διά το Έσωτερικόν και δρχ. 40 διά το Έξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894 — 1933), από τους έκδοθέντας 40 τόμους υπάρχουν οι 39 (διότι ο του 1918 έχει έκπληθη-θή). Έκ τούτων, οι μέν Τόμοι των έ-των 1894 - 1928 τιμώνται έκαστος δρ-ραφος δρ. 80 και ραμμένους δρ. 85. Οι δέ Τόμοι του 1929, 1930, 1931, 1932 και 1933 τιμώνται έκαστος δρ-ραφος δρ. 110 και ραμμένους δρ. 115. Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου προσθετέα εις τας άνω τιμάς: Διά τ' Έσωτερικόν δρχ. 5 ο άρραφος και δρχ. 15 ο ραμμένος, διά δέ τ' Έξωτερικόν δρχ. 35 ειτε άρραφος ειτε ραμμένος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

'Αθήναι, 42 όδός Ευριπίδου
την 28 Δεκεμβρίου 1933

ΔΕΝ παραλαμβάνω γράμματα με ά-νεπαρκές γραμματόσημο: ζυγίζετε τα! —Δεν άπαντώ σ' άπορίες που τις λύ-νει ο 'Οδηγός των Συνδρομητών: δια-βάστε τον!

ΜΕ το φυλλάδιο τούτο, που θα το λάβε-τε την παραμονή, σ' έστέλνω τις μητρικές μου εύχές γιά την Πρωτοχρονιά. 'Αγαπη-τά μου παιδιά, να σ' ειναι ευτυχισμένο το 1934 που αρχίζει. Με υγεία, με χαρά, να περάση κι' αυτό χωρίς να το καταλά-βετε, αλλά στο τέλος του, όταν θα κάματε τον άπολογισμό, να βρήτε ότι το χρησι-μοποίησατε γιά να μάθετε πολλά...

Κάμποσα επίκαιρα κομμάτια, και χριστου-γεννιάτικα και πρωτοχρονιάτικα, έλαβα γιά τη Σελίδα Συνεργασίας. Μερικά πρό-φρασα να τα δημοσιεύσω στο σημερινό. 'Αλλά όμως ήλθαν άργά κι' έμειναν. 'Ε, όσα άπ' αυτά είναι ώραια, δεν θα χαθούν: μπορεί ν' δημοσιευθούν σε κατοπινά φυλ-λάδια και δεν πειράζει αν δεν θ' είναι τόσο επίκαιρα.

Λαμπερό 'Αστéρι, αυτό σου έδιέλεξα από τα ψευδώνυμα που έπρότεινες. Χαί-ρω πολύ που άποφάσισες να λαβαίνης μέ-ρος στην κίνηση και δεν άμφισβόλλω πως θα διακριθής και σ' όν τη μαμρά σου και σ' όν τους θεούς σου, που βραβεύθηκαν τό-σες φορές όταν ήταν συνδρομητάί μου.

Θέλω, σου άπάντησα και στο προη-γούμενο, αλλά έχω ακόμα δυό γράμματά σου. 'Από τα ψευδώνυμα που προτείνεις κανένα δεν είν' έλεύθερο και πρέπει να στείλγς άλλα. Βραβείο και τετράδια σου έστειλα. Διόρθωσα, καθώς θ' είδες, την 'Ακροστιχίδα του 1ου φυλλαδίου.

Χαράνη της Δέσφου, άνανέωσα και τη συνδρομή σου και το ψευδώνυμό σου, Χαίρω πολύ που φέτος θ' λαβαίνης πιο ένεργό μέρος στην κίνηση και σ' ευχαρι-στό γιά τα καλά λόγια.

Κι' έγω, Δροσοστάλαχτη, είχα την κα-λύτερη έντύπωση από την έπισκεψή σου στο γραφείο. Στο ΙΙΙ Courts της Γαλι-κής 'Ακαδημίας θ' είναι ίσως κι' άλλες Διαπλάσοπούλες και σιγά-σιγά θ' τις γνω-ρίσης. 'Αλλά να μήν είσαι τόσο δειλή. 'Η Νταίζη θ' αλτόταν αν μάθινε πως την είδες, τη γνώρισες ύστερ' από τόσα χρό-νια, μά δειλίσσες να την πλησιάζης και να της μιλήγης.

'Αρετή 'Αργυρού, σ' ευχαριστώ πολύ γιά το ξεσπάθωμα και χαϊρετώ τη νέα μου φίλη. Βίβλια που θ' αμ γράψης κι' άλλες από τη Σχολή όπου είσαι τώρα έ-σωτερική. 'Αλλά δεν θ' πάρης και ψευδώ-νυμο, να μου γράψης, να διαγωνίζεσαι κτλ.; 'Αφού μάγαπας τόσο, δεν πρέπει να είσαι μακριά από την κίνηση.

Χαίρω, Πανεμένο Δοξάρι, που φέτος άποφάσισες να μου γράψης. Και περαστι-κά σου, παιδί μου, έλπίζω να μήν καθή-σης ακόμα πολύ στο κρεβάτι. 'Όσο γιά το σκάκι, το παιγνίδι αυτό είναι πολύ βα-ρύ γιά παιδιά και πολύ λίγους θ' ενδιέ-φερε το βιβλίο που το διδάσκει.

Τί κρίμα. 'Αγκάθι! είχες τόσον και-ρό να μου γράψης, και μου γράψεις μ' ένα ξεθωρο μελάνι, που κάνει το γράμμα σου γιά τα μάτια μου άδιάβαστο! 'Όστό-σο κάτι μπόρεσα να διαβάσω έδω κι' έκει, και κατάλαβα τί ώρατο πού είναι...

Κι' ο Γιάννης 'Αγιάννης είχε να μου

γράψη καιρό, διάβασα όμως το καλό του γράμμα κι' ικανοποιήθηκα. Τόν ευχαριστώ πολύ γιά το ξεσπάθωμα. Ψευδώνυμο έ-νέκρινα και περμένω.

Είσι πολύ δικαιολογημένο, Κερκυραϊ-κό 'Αερογιάλι. 'Αλλά γιατί βαρέθηκες και θέλεις νάψης τόσο γρήγορα το ψευ-δώνυμό σου; Θ' άβρης τουλάχιστο κανένα ώραιότερο; Τά παιδιά που με θεωρούν «περιοδικό μπεμπέζιστικό», ή είναι φαν-τασμένα κι' άνόητα, ή δεν με ξέρουν άρ-κετά. 'Όπως λές και σ' τα περιχόμενά μου είναι γιά κάθε ηλικία, και γιά μεγά-λους ακόμα. Σ' όλα τα σπία που μπαί-νω, κι' οι μεγάλοι με διαβάζουν μ' ευχα-ρίστηση.

Μά με είχες προσδοποιοήσει, Λαχτάρα της Δευτεριάς, πως δεν θ' αμ έγραφες συχνά εξαιτίας των πολλών σου φέτος μα-θημάτων, και δεν άνησυχούσα. Σ' ευχαρι-στό γιά όλα. Δεν πειράζει, ύστερ' από δυό χρόνια θ' ανανέωσης. Χαϊρετίσματα στην παλιά μου Ροδοδάκτυλο 'Ηώ που πάντα την θυμάμαι.

'Ελαβα, ή α Έλλάς, κι' ευχαριστώ πολύ. Παράξανο όμως μου φαίνεται να σ' ασπασολών τόσο οι δουλειές σου σπιτιού. Τά περισσότερα κορίτσια δεν βλέπουν την ώρα να τελειώσουν το σχολείο γιά να έχουν καιρό να σχολολούν με άλλα ευχάριστα πνευματικά, και προπώντων μαζί μου. Σ' άπεναντίας, ευχαριστούσε περισσότερο όταν ήσουν μαθήτρια. Φαίνεται λοιπόν πως βάλθηκες να γίνης νοικοκυρά με τα όλα σου! 'Ε, κι' αυτό καλό είναι. 'Όπως ή-ποτε, κάνε τρόπο να μου γράψης κάπου-κάπου.

Τζών Μπατόπουλε, σ' ευχαριστώ πολύ γιά το διπλό ξεσπάθωμα. Φαντάζομαι την άνησυχία σου γιά την άρρώστεια της μαμμάς, αλλά να που ευτυχώς δεν ήταν τίποτα. Περιμένω να μου γράψης ότι ή έγχείρηση έγινε κι' είναι τώρα καλά. Κρίμα να έλθης στην 'Αθήνα και να μήν έλθης στο γραφείο μου από... ντροπή! Μά και σ' ;

Στυλ. Ναξάκη, πολύ μ' ευχαρίστησε το πρώτο σου γράμμα. Κ' έγω χρωστώ χάρη στη Ι. Π. που μου σόστησε ένα τόσο καλό παιδί. Περιμένω τώρα να μου έναγράψης γρήγορα.

'Αλήθεια, πρώην Βασιλεύ του Δάσους, έκαμες δάκρυο χρόνο να μου γράψης, αλλά τώρα με άποζημιώνεις με το καλό αυτό γράμμα και με τ' ξεσπάθωμα. Σ' ευχαριστώ πολύ κι' έλπίζω να μήν άργή-σης πάλι τόσο...

Και σένα, 'Ηβη, σ' ευχαριστώ πολύ γιά το ξεσπάθωμα. Τό κομμάτι σου θ' α διαβάσω με τη σειρά του. 'Ελπίζω να μου έναγράψης γρήγορα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: 'Ε μεράλδα, κ. (Ανί: Δ). Χανιωτόπουλο, ά. (ΣΝ). 'Α-μαρυλλίς, κ. (ΜΜ). Νοικοκυρούλα, κ. (ΑΜ). Κυριοτόπουλο, ά. (ΣΚ). Σύν-θια, κ. (ΑΚ). 'Αλεξανδρινό Ζιζάνιο, ά. (ΔΚ).

'Ανανεώσεις Ψευδώνυμων: Καρ-διοκλέφτρα, κ. (Ολιβέρος Κράμβε, ά. Μασκώτ, κ. 'Υπερασπιστής της Πατρί-δος, ά. 'Ελληνοπούλα, κ. Ναυτάκι, κ. Ζιζάνιο, κ. Γαλαζιανή, κ. Ζοζεφίνα Μπαίκερ, κ. Βεδουίνε, ά. Παιγνίσσα των Δολλαριών, κ. Βάνδα, κ. Θρού-λκος 'Αετός, ά. 'Αγνή Καρδιά, κ. Μύ-ραια, κ. Καρόλotta, κ. Λιχνοδίτσα, κ. Χρυσή Πεταλούδιτσα, κ. Ροδανγί, κ.

'Η Διαπλάσις άσπάζεται τους φί-λους της: Κουκουναριάν (ευχαριστώ πολ-ύ γιά το ξεσπάθωμα και γιά όλα σου έ-στειλα το 48ο φυλλάδιο) φάρμακο γιά την ξεχασιά; δεν ξέρω παρά τον κόπο στο μαντήλι...) Πανσανιάν τον 'Ανδρεϊτα-νίτην (σου το ένέκρινα και χαίρω πολύ) γράφες μου, αλλά πιο καθαρά, γιά να μ' γουράξω τόσο τα μάτια μου να σ' διαβά-ζω! 'Αγγελικούλαν Γλυνού (σου έστει-λα τον 'Οδηγό και περιμένω) το αντίτιμο το έλαβα· όταν υπάρχη ζήλος, τά μαθή-ματα δεν είν' εμπόδιο· όλοι αυτοί που βλέ-πεις στην κίνηση, νομίζεις πως δεν έχουν τα μαθήματά τους;) 'Ιωάννην Πούμπου-ρα (έλαβα, ευχαριστώ θερμά συγχαρητή-ρια γιά τους άρραβώνες της άδελφής σου, της παλιάς μου φίλης!) Μενέλαον Ρωο-σέτον (ευχαριστώ πολύ) γράφες μου όταν ευκαιρήσ από τα μαθήματα, λίγα λόγια έστω, γιά να ξέρω τί κάνεις;) 'Ιοκάστην (μετά χαράς!) Καπετάν Φάντασμα (γιά να δημοσιευθ' μι' άγγελία, δεν άρκει να είναι πληρωμένη) πρέπει όπωσδήποτε και να την ξηρίνω) και λέω «όπως ήποτε».

γιατί όλες δεν είναι βέβαια όπως θ' α τις ήθελα· δεν υπερβαίνουν όμως κάποιο όριο εύπρεσίας. άπαραίτητο γιά ό,τι δημο-σιεύεται σ' παιδικό περιοδικό! Μύρον της 'Ανδρου (βέβαια όφειλε να σου το έπιτρέψη) έννοια σου, το γράμμα σου έ-κείνο το είχα φυλάξει και το έδωκα στο Διαγωνισμό! Γεώργιον Γλαβίαν (δεν έ-γινε λάθος· ή συνδρομή του έξωτερικού εί-ναι 10 σελλίνια κι' ή τιμή το σελλίνιο είναι σήμερα δρ. 29!) 'Ανυπόφορη (ευχαριστώ πολύ γιά τις εύχές, καθώς και ο κ. Φαίδων) 'Φρανοίαν (και σένα έπί-σης) στη Στατιστική θ' α περιλάβης δ' αυτά τά Έύσημα, δηλαδή θ' α προσθέ-σης;) 'Υπερασπιστήν της Πατρίδος (τό ξέρω, τά μαθήματά σου είναι πολ-λά, αλλά φτάνει που δεν με ξεχνάς· σ' ευχαριστώ πολύ γιά το ξεσπάθωμα) έχω στη διάθεσή σου δρ. 16,60) Ναυτάκι και Ζιζάνιο (σ' α συχαίρω που γράψατε κα-λά· γιά διήγημα δεν θυμάμαι αν είναι πολλές καιρές θ' α χάρηκε) Ι. Ω. (έχει!) Πασχαλιάν (χαϊρετισμούς στο μπαμπά· ναί, τον θυμάμαι πολύ καλά από τότε τότε που ήταν κι' αυτές Διαπλάσοπούλο· και πως μπορούσε να μήν κάμη και την κόρη του Διαπλάσοπούλου; περιμένω να μου έναγράψης) Βεδουίνον (κάνεις κα-λά που δεν άλλαζεις ψευδώνυμο) Χαίρω που πέτυχες στις εξετάσεις σου και φέτος πηγαίνεις στο δημόσιο· ή τεμπελιά όμως... ποτέ θ' α σάψης, γιά να μου γράψης πιο τακτικά;) Νικήτοριαν 'Ελλάδα (ευχαρι-στό πολύ γιά τις εύχές και τά καλά λόγια) Γαλανομάταν (ευχαριστώ, πε-ριμένω) Κρινόλευκη (καλή έπιτυχία· περιμένω!) Βιολέτταν (ευχαριστώ πολ-ύ γιά το ξεσπάθωμα.) Σεμέλην (δεν πειράζει, σήμερα με άποζημιώνεις· σ' ευ-χαριστώ γιά όλα) Χανιωτόπουλο (αυτό ένέκρινα) μετά χαράς!) Βάνδαν (το γράμ-ματάκι σου ώρατο όπως πάντα) ευχαριστώ πολύ γιά το ξεσπάθωμα.) Μπετόβεν (σ' ευχαριστώ πολύ γιά όσα γράφεις· περιμέ-νω και το νέο ξεσπάθωμα.) 'Αγνή Καρ-διάν (έμαθα με λύπη μου ότι είσαι άρ-ρωστη καιρό· σου εύχομαι άπ' την καρ-διά μου περαστικά κι' έλπίζω να μου γρά-ψης γρήγορα πως σ' αγκώθηκες καλά· θάρ-ρος, παιδί μου, όλα περνούν!) Ταξιδιώ-την, 'Αθηναίον Φοιτητήν, Νάτ Πίγ-κερτων κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 20 Δεκεμβρίου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Η "ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ" ΤΟΥ 1933

Θαυμάσιος τόμος από 620 σελίδες.— 400 εικόνες.— «Η περιουσία της Μπέττυ». — «Ο Μάγος των Φιδιών». — «Ο Ειρηνικός». — «Ο Μουστάκας». — «Ο Λιχουδάκης». — Διηγήματα, Ποιήματα, Ἀθηναϊκαὶ Ἐπιστολαὶ κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ: Δρ. 115 ὁ τόμος ραμμένος, καὶ δρ. 110 ἄρραφος. Ταχυδρομικὰ: διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν ὁ ραμμένος δρ. 15, ὁ ἄρραφος δρ. 5. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 35, εἴτε ραμμένος, εἴτε ἄρραφος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ νέου 267ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι 28
Φεβρουαρίου.

45. Δεξιόχειρος

Τοῦ Ἰνάχου θυγατέρα
Ποῦ ἔγινε ἀγελάδα,
Μὰ κ' ὡς θεὰ ἐλατρεῦθη
Μακριὰ ἀπ' τὴν Ἑλλάδα,
Μὲ συγγραφεὰ ἐνώνεις
Ἀρχαῖο, ἱστορικὸ,
Κι' ἐστὶ κατασκευάζεις
Σπουδαῖο... ἱατρικὸ!
Χαράυη τ' Ἀπρίλην

46. Συλλαβόχειρος

Ἐν' ἄρθρῳ κ' ἓνα ἐπίρρημα
Ἄν βοῇς νὰ συνενώσῃς,
Μεγάλο κ' ὁμορφο ποῦλι
Μ' αὐτὰ θὰ φανερώσῃς.
Βραϊλιάνα

47. Στοιχειόχειρος

Σ' ἀρχὴν βάζω ἐμπρὸς
Ἐνα στοιχεῖο μονάχα,
Κι' ἐν' ὅρῳ ἱερῷ
Σοῦ κόνω—μὰ ποῖο τάχα;
Πειραιωτάκι

48. Ἀναγραμματισμός

Τί εἶν' αὐτὸ πού ἀσήλωτα
Πολλὰ σώματα κάνει;
Μὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ μέρδεψα,
Καὶ τοῦτο μόνο φτάνει
Ψυχρὸς ἀέρας νὰ φροσῇ
Καὶ νὰ παγώσῃ ὅλη τὴ φύση.
Μυστηριώδης

49. Πυραμὶς

+
* + *
* * + * *
* * * + * * *
* * * * + * * * *
* * * * * + * * * * *

Ὁριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω: σύμφωνον,
στοιχεῖον τῆς φύσεως, ἀργοναυτὴς, θεὰ,
τύραννος ἢ ἅγιος, ἀρχαῖος μαθηματι-
κὸς καὶ ἀστρονόμος. Οἱ σταυροὶ καθε-
τῶς: ἥρωας βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς,
Χρυσὴ Πεταλούδιτσα

50. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 = Θηβαῖος βασιλόπαις
2 7 5 2 0 = Ποτὴν
3 4 8 2 0 = Ἀγρίον ζῶον
4 1 5 2 0 = Ἀνάπαισις
5 7 5 6 4 7 = Ἀρχαία πόλις
6 3 6 4 0 7 0 = Πόλις τῆς Ἑλλάδος
7 3 7 0 0 2 0 = Ποταμὸς τ. Ἑλλάδος
8 4 3 8 9 5 9 = Ὄρος Πελοποννήσου
9 0 7 2 5 9 = Κορὴ τ. Λαομέδοντος
0 6 7 3 9 5 2 0 = Ἀκόλουθος θεοῦ
Ρωμαλικὸς Πιταγῶρας

51. Ἐπιγραφή

Ο
Ν Ο Ψ
Ι Ε Ι Α Τ
Κ Ε Ε Ν Ο Σ
Ν Α Σ Η Τ Ν Ε

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Δὲν Κιχώτης

52. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθῶσιν ἀντίθετα τῶν κάτωθι
λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰρχικά τῶν νά-
ποτελοῦν ἀξίωμα:
ἐλαφρὸς, ἥμερος, γόνιμος, ἀλλότριος,
μέλας, φθινοπωρον, πρηγνὴς, τρυφερός,
Δροσεσταλαχτή

53. Γρῆφος

Π	θα	1	
Π	Π	θα	θα 1 1
	οτ	ο'	θερ
Π	Π	θα	θα 1 1
Π		θα	1

Κέρκης Λέκας

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 42

480. Λεωνίδας (λέων, Ἰδας).— 481.
Λαύριον-αἶθρον.— 482. Τάρας-τάλας.
— 483. Μάτι τίμα. 484. Καίρὸς παντὶ
πράγματι (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ τῆς πρώ-
της στήλης κατέρχεται εἰς τὸν τελευ-
ταῖον στίχον καὶ προχωρεῖ μαιανδροει-
δῶς).— 485.

Π Ο Λ Ε Μ Η Σ 486. Τὸ πτε-
Κ Ρ Ο Ι Σ Ο Σ ρωτῶν εἶναι
Η Σ Ι Ο Δ Ο Σ τὸ Τ: Τένε-
Λ Α Β Α Ρ Ο Ν δος, ὁ Τόμα,
Τ Α Μ Ε Σ Ι Σ σὶ Τος, Ὁρά-
Γ Ο Ρ Γ Ι Α Σ Τιος, Ὁρέ-
Σ Τ Ρ Α Β Ω Ν σΤης.— 487.
N-PT-MN=Ἐν ἀρετῇ μένει (Νάρκισ-
σος, Ρέα, Τυρταῖος, Μαρόνιος, Ναός).
488. Ἡ ἰσχὺς ἐν τῇ ἐνώσει.— 488. Ἡ
ὀδι πεποιθὼς ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ ἐπὶ
Θεῷ (εἰς θῆ πεπ, ἡθος ἐν οἷ, ἡτοι Κάρ,
Δία ἐπὶ Θεῷ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΔΔ'—65]

Πληρωμένη Καρδούλα, θέξου γὰρ τὴν
γιορτούλα σου, τίς πῶ ἀνέξῃ μου
εὐχάς.
Καρδιοκλέφτρα

[ΔΔ'—66]

Ἐντεμένο Θαλασσοπούλι—Κουτσο-
δόντη. Πνεῦμα Ἀντιλογίας, παῖα ἢ
διεσθυσίς σας, νὰ σὰς σταλῶμεν λίγο
κουτόχορτο.
ΝΑΥΤΑΚΙ, ΖΙΖΑΝΙΟ

[ΔΔ'—67]

Σφίγξ=Νούλη Κουτσοδόντη. Αὐτὸ εἶ-
ναι πράγματι ἀνυπόφορον!
Ἀνυπόφορη

[ΔΔ'—68]

Ὡραία θὰ πέρασες. Ἀνὶς Μπούρα,
στὸ Πτηνοτροφεῖο καὶ τὸ νεράκι του ἀρ-
κατὰ δροσερὸ ne c' est pas? καὶ τί ἐν-
τύπωση ἀποκόμισες ἀπὸ τὰ γουρουνάκια;
(Ἀρκατὰ καθυστερημένο) Ταξιδιώτης

[ΔΔ'—69]

Μὲ γαῖα καὶ χαρὰ τὸ 1934 Διαπλάσ-
σουλαι-ες. Ἰδιαίτερως: Ἀγράμπελη,
Λυγαριά, Ρέλια, Ἀγνή, Πειραιωτάκι, Ξεπ.
Λόρδε, Σουζάνα, Ρασπουτίν, Ἀνιέζα, Ὁ-
λόχαρη, Ἐξ. Ἀστέρι, Μυριάμ, Ρεαλιστή.
Πασχαλιά

[ΔΔ'—70]

Ὡς δύναμαι κἂν νὰ φαντασθῶ ποιᾶ
εἰσθε, Θέλημα, ἐξαρτάται ἀπὸ τὴν θῆ-
λην σὰς νὰ σὰς μάθω. ΣΜΟΛΕΡ

[ΔΔ'—71]

Γκαῖτε=Νίκος Βογιατζῆς: πᾶσι καὶ
τὸ καινούριο ψευδώνυμο.

Ἀθηναῖος Φοιτητὴς

[ΔΔ'—72]

Καλὴ μου Ἀγνή, ἡ καρτούλα σου μὲ
καταγοήτευσε σ' εὐχαριστῶ πολὺ.
Περιμένω τώρα γράμμα σου.

Δουλουδένια Ὑπαρξίς

[ΔΔ'—73]

Γολιάθ, Θέλημα, Κερένια Κούκλα, ἔλα-
βα καὶ σὰς εὐχαριστῶ. Θὰ σταίλω τε-
τραδιάκι.

Δουλουδένια Ὑπαρξίς

[ΔΔ'—74]

Εὐχομαι εἰς δλους-ες. Εὐτυχεῖς τὸ Νέον
ἔτος 1934. Δουλουδένια Ὑπαρξίς

[ΔΔ'—75]

Θίασος Σαῖπτηρ πρωτοπαίνοντας εἰς
τὴν κίνησιν χαίρεται δλους-ες. Ἰπτά-
μενε Ἀστέ, ὑπάρχουν καὶ ἀστέροι πὺ δὲν
πατάνε; Μάκβεθ, Ρωμαῖος Ἀμλέτος

[ΔΔ'—76]

Θάνε Χ. πὺ κατοικεῖς; Ἀπάντησε
ταχυδρομικῶς. Δίσις: Ε. Ἀργυρῆς,
Ἰουλιανοῦ 36, Ἀθήναι.

[ΔΔ'—77]

Ἀλληλογραφία μὲ Διαπλάσσοπούλα-ες,
ἄνω τῶν 16 ἐτῶν, θὰ μ' εὐχαριστοῦ-
σε πολὺ. Δίσις: Σύνθια, Κτήμα Πάφου
(Κύπρου). Σύνθια

[ΔΔ'—78]

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυ-
στικά μὲ δλους-ες. Δίσις: Ναπολέον-
τα Παπούλια, Κόρινθον.

Ἄλλεν Πίγκερτον

[ΔΔ'—79]

Εἰς δλον τὸν Διαπλάσσοκοσμον εὐχομαι
ΕΙΣΙΟΝ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΕΣ ΤΟ ΝΕΟΝ Ε-
ΤΟΣ 1934. ἌΛΛΕΝ ΠΙΓΚΕΡΤΟΝ

[ΔΔ'—80]

Διαπλάσσοπούλα—Διαπλάσσοπούλες,
τρισευχισμένο τὸν καινούργιο
χρόνο σὰς εὐχεταὶ τὸ
Μακεδονικὸν Ἐντελβαῖς